

En resa till Syd Amerika

Söndag 16/6

Nu skulle jag till slut åka. Det blev en sen lördagskväll då jag skulle ta farväl av ett antal kamrater och när jag till slut kom hem blev det även ett antal telefonsamtal. Jag pratade bl.a. med Patrik Vesterlund, en gammal skolkamrat, som kom på att han kunde ringa mig sju på morgonen för att se till att jag hade kommit upp, allt för att jag inte skulle missa flygplanet.

Så var det packningen som skulle göras också. Jag har för det mesta haft som vana att packa på natten innan avresa, kanske p.g.a. att man kommer att vara trött dagen efter. Vilket ofta betyder att man kommer att sova på planet. Nåväl, jag kom i säng runt ett på natten. Patrik ringer och väcker mig klockan sex på morgonen, då han tror att klockan är sju. Han ringer sedan en halvtimme senare och berättar att han ringde klockan sex. Efter att ha pratat med en förvirrad Patrik två gånger på morgonen var jag allt annat än sovandes, dock mycket trött.

Jag äter och gör i ordning det sista och tar sedan flygbussen till Arlanda.

Jag hade inte hunnit att växla pengar i veckan och blir då tvungen att leta reda på ett växlingskontor på Arlanda. Nu tycker man nog att växling av pengar på en flygplats skall vara en av de enklaste sakerna. Det beror nog på hur komplicerat man gör det för sig. Jag gjorde det mycket komplicerat genom att jag bestämt skulle växla på ett Forexkontor. Det fanns nämligen bara ett Forexkontor på Arlanda och det ligger i terminal 2, jag befann mig i terminal 5. Jag fick helt enkelt ägna uppemot en halvtimme av att gå fram och tillbaka genom terminalerna.

Vid Aeroflots incheckning uppenbarar sig en folkhop av alla blandade folkslag man kan skåda, mestadels indier med skrikande barn. Svensk som jag är ställde jag mig längst bak i en av köerna. Sekund för sekund blir bilden klarare, jag skall sitta i samma flygplan som alla dessa skrikande barn och vuxna. Vart tog mina öronproppar vägen? Jag anar att jag inte kommer att kunna sova allt för mycket och hoppas starkt att större delen av alla barnfamiljer kliver av i Moskva. När man tittar på alla dessa människor ser man bilden av en gata i Indien och full kaos enligt svenska mått sett. Något som kan vara kul och uppleva en gång, kanske två men inte fler. Hur upplever då människor som har kaos som vardag detta?

Jag skall alltså flyga med Aeroflot, ett flygbolag som ligger på topplistan över flygolyckor. Det känns lite spännande att veta detta. Men om man tänker rationellt och samtidigt tittar på statistiken så sker inte deras flygolyckor på internationella flygningar, de sker oftast på hemmaplan där säkerheten inte behöver vara lika hög och inte är det heller för den delen. Efter drygt en kvart öppnas en ny inchecknings-kassa bredvid den jag står i, och helt plötsligt står jag först i den kön. Mitt bagage väger in på drygt 20 Kilo, det som man har lärt sig brukar vara maxgränsen. Men när man tittar sig runt omkring på alla andra människor i köerna och deras bagage, börjar man minst sagt tvivla på att 20 Kilos gränsen gäller detta flygbolag. Kö-tiden som skulle blivit ett par timmar blev nu tjugo minuter, mycket skönt.

I väntan på boarding av flygplanet, besöker jag det som ligger svensken mycket nära hjärtat; taxfree butiken. Där köper jag bl.a. två flaskor Absolut Vodka som jag skall ge bort i present.

Väl i Aeroflotplanet önskar jag nu än en gång att jag hade haft med mig öronproppar, det skriks ännu mer inne i planet än vad det gjorde vid incheckningen.

På Moskva flygplats blir det en lång väntan på nästa plan och jag försökte fördriva tiden med de tiotal tidningar jag hade tagit med mig, men de var avklarade relativt fort och väskan blev då några kilo lättare.

Jag sitter nu här och väntar på nästa flygplan. Jag tror inte jag vet vad jag gett mig in på. Det som skulle varit en tågfluff i Europa blev över en natt en resa till Sydamerika, med start i Buenos Aires, Argentina. Jag flyger till en världsdel jag knappt läst något om, möjligtvis i skolan. Jag vet inte riktigt hur jag skall åka och jag kan inte spanska. Jag åker till det helt okända....

Planen var att ta landvägen rakt över kontinenten till Chile och sedan fortsätta upp mot Peru, in i Bolivia vidare till Paraguay, in i Brasilien och slutligen ner till Uruguay för att sedan avsluta i Buenos Aires igen. Eller något liknande, jag var helt enkelt intresserad av att resa igenom så många länder som möjligt. Som sagt, jag hade inga definitiva planer. Tidsskillnaden kommer att vara minus fem timmar, något som jag inte anser kommer att vara till något större besvär.

Jag hoppas att jag kommer hem ny och fräsch för de senaste veckorna har varit mycket hektiska, mycket slit, arbete och lite socialt liv.

Förmodligen kommer jag inte att träffa Guillermo, en gammal vän från USA 89/90.

Jag har fått det ordnat så bra att en tjej, Carolina som är vän med Guillermo, som jag lärde känna hösten-95 kommer och möter mig på flygplatsen. Han själv kommer inte, det är dålig stil av honom att efter alla dessa år som gått att inte komma till flygplatsen. Frågan blir ju då. Hur skulle jag gjort?

I själva flygterminalen finns inget av intresse att se, möjligtvis hur ryssarna har lyckats med att bygga en otroligt ful byggnad. Det finns en del taxfree butiker, även sådana som liknar en bardisk. Bakom dessa bardiskar finns det fullt med parfymer och om man ställer sig nära för att se vad de har för parfymer och vad de kostar kommer det genast en ryska, som vill spruta dig full med någon parfym. De försöker sälja på ett för dem västligt sätt. Men det blir mer en blandning av restaurang-inkastarna från medelhavsländerna och en vanlig butiksförsäljerska. M.a.o. håller man sig borta från taxfree-bardiskarna. Hela flygplatsen är helt död. Det finns ingen livlig atmosfär, man känner sig inte uppåt utan snarare neråt. Terminalen är mörkt klädd med dunkel belysning och det hela påminner om kommunisttiden.

Till slut kommer boardingcalleet till min flight. Flygplanet är stort och rymligt.

Mån 17/6

Flygplanet mellanlandar mitt i natten på Kap Verde öarna, som ligger utanför Afrika. Vi ombeddes att kliva av för att de skall städa planet. När man kliver av planet kan man känna det tropiska natthettan, och man känner för att stanna här. Vi kliver in i ett litet hus som är flygterminalen på denna afrikanska ö. Jag önskar att jag hade haft en semestervecka till. Då hade jag definitivt stannat här en vecka på hemresan.

När vi sedan kliver ombord efter någon timma, går det drygt 40 minuter innan en röst på ryska sprakar ut ur högtalarna och säger att det har uppdragats ett tekniskt problem.

Vi får gå av...

Tja, vad skall man säga, Aeroflot.

Men detta är bara något jag älskar, äventyr från första början. Kommer jag över huvudtaget att komma fram?

Efter drygt 5 timmar, när solen börjat gå upp fick vi äntligen gå ombord. Så nu bär det av igen, i ett plan lagat av fulla Aeroflot-tekniker. Jag hoppas bara att Carolina har fått besked om att mitt plan kommer att vara ett antal timmar försenat.

Maten och servicen har varit till belåtenhet. Det var kanske lite jobbigt att behöva se Tarzan på ryska i två timmar, men matportionerna var stora och jag har fått backning de gånger jag frågat.

Jag hade ringt till väderlekstjänsten i Norrköping veckan innan jag åkte för att få reda på temperaturen i Buenos Aires, och fick besked om drygt 18° Celsius. Något jag tyckte lät som svensk sommar. Jag visste att det var vinterhalvår i Sydamerika, men i och med det 18 gradiga beskedet beslöt jag mig för att packa sommarkläder, ett par jeans, ett par mysbyxor, någon varm tröja, en tunn jacka, T-shirt, strumpor, kalsonger osv. Ombord på planet hade jag klätt mig i shorts, linne och sandaler. Jag hade även mysbyxorna och den tunna jackan i handbagaget om det skulle bli kyligt på planet.

När jag klev av planet mitt på dagen i Ezeiza, flygplatsen utanför Buenos Aires, i linne, shorts och sandaler var det drygt 8° Celsius. Jag hade gjort en smärre felkalkulering.

Jag hade föreställt mig deras vinter som en mild sommar; men det var kallare.

Vid bagagerullbanden får jag tag på min klassiska blå Fjällräven ryggsäck med stålram från 1980 och börjar bege mig mot utgångarna. Jag kan känna hur fjärilarna börjar att flyga i magen. Kommer jag att hitta Carolina vid utgången? Kommer hon att hitta mig? Jag är helt enkelt lite nervös. När jag går ut genom utgången får jag svårt att fokusera blicken för vidvinkel. Jag får mer ett tunnelseende och jag blir tvungen att sakta in för att hinna få en blick av alla människor som står runt utgången. Min förhoppning är att hitta Carolina någonstans. Jag hör någon ropa Ronnie och då ser jag tillslut Carolina. Hon är drygt en och sjuttio, mellanblont hår, blåa ögon, smal och smärt och klädd i en svart kjol. Efter diskussion huruvida vi skall ta buss eller taxi tar vi till slut en taxi in till Buenos Aires. Carolina som själv är från Argentina var mycket skeptisk till att ta taxi. Hon säger att det finns många skumma figurer som man aldrig kan lita på, speciellt taxichaufförer.

Och som på många andra ställen på jorden måste man se till att man inte blir blåst. Efter en dryg timmas bilfärd är vi framme vid centralstationen där alla bussar och tåg går. Centralstationen verkar bestå av flera långa allér med uppemot ett hundratal kassor för olika bussbolag till alla delar av landet. Vi springer alltså omkring och försöker leta reda på något bussbolag som är billigt och som passar oss någorlunda tidsmässigt. När biljettköpet är klart åker vi till ett stort matcenter och äter lite mat, därefter åker vi hem till några av hennes vänner. Jag blir bjuden på maté (ett ihåligt metallrör med en liten filterbehållare i ändan som ligger i en bägare fylld med te och socker. Man håller sedan i lite het vatten och börjar suga i sig tet), något som dricks som om det vore nationaldryck. Det smakar precis som vanligt te, men just det där att sitta med en liten bägare med "sugrör" ger en extra känsla. Ungefär som att sitta och röka vattenpipa. Det ger en viss form av gemytlighet. Vi sitter kvar ett tag och dricker maté och tjejerna pratar spanska med varandra, jag förstår ingenting. Vi tar sedan pendeltåget till centralstationen och hinner precis med bussen innan den avgår mot Santa Fé, klockan sex på kvällen.

På bussen pratar vi en hel del och Carolina försöker lära mig lite spanska, vilket kanske inte går jättebra. Jag har ju trots allt rest det senaste dygnet och inte fått så mycket vila. När vi kommer fram till Santa Fé runt midnatt, tar vi Carolinas bil och åker ut till hennes familjs landställe som är döpt till Hantillflykt. Där jag blir väl mottagen av hennes familj som består av mor, far och bror. Familjen har svenskt i blodet från tvåre generationer

tillbaka och namnet Hantillflykt skall tydligen betyda något på gammelsvenska, något jag inte har klurat ut.

Allt har gått så fort, det var inte länge sedan jag stod på Arlanda flygplats och nu är jag i en annan världsdel. Jag funderar över hur lång tid det skulle ha tagit mig, att själv ta mig till Santa Fé. Det hade kanske tagit en vecka. Vem vet - ingen talar ju engelska.

Eftersom jag är mycket trött orkar jag inte vara uppe någon längre tid för att vara social, utan får gå och lägga mig relativt snabbt.

Efter att ha träffat Carolinas vänner i Buenos Aires och hennes familj har jag lärt mig att kindkyssten är den vanliga hälsningen tjejkompisar och tjej-killkompisar emellan.

Tisdag 18/6

På morgonen när jag skall ta en dusch märker jag att det bara kommer kallt vatten. Jag går ut och frågar varför och Carolina förklarar att man måste tända den gasdrivna varmvattenberedaren för att få varmvatten. Jag upptäcker senare under min resa att dessa gasdrivna varmvattenberedarna är mycket vanliga. Vattenstrålen från duschen är inte heller lika stark som här i Sverige, något som tyvärr är allt för vanligt i andra länder.

Vi åker in till hennes arbete, går runt lite i stan, växlar lite resecheckar. Jag träffar vänner till Carolina, Rolli och Claudia och vi fyra tar en liten ridtur på två hästar.

Jag hade inte ridit tidigare i mitt liv, men det nämnde jag inte på en gång. Eftersom mina kängor var bredare än stigbyglarna tog jag av mig kängorna och hängde dem runt halsen och red i strumporna, något jag inte skulle gjort. Jag fick nämligen en förkylning senare under resan. Claudia satt bakom mig och Rolli och Carolina satt på den andra hästen. Min häst var slö och dum hela tiden, men det brukar väl heta så när man inte kan rida. Den ville inte gå framåt fort nog, så jag och Claudia var hela tiden på efterkälke. Det var i vilket fall som helst kul att prova på att rida. Vi äter sedan lite mat och senare på kvällen dyker Guillermo upp, min gamla High School kamrat från USA. Det var kul att träffa honom igen. Vi firade med champagne och vodka'n jag hade med mig. Jag blev väldigt trött av alkoholen och blir den som till slut måste gå och lägga mig.

Onsdag 19/6

Efter frukosten blir jag skjutsad till Claudia som tar med mig på en liten guidetur genom ett av de finare distrikten utmed flodkanten i Santa Fé. Därefter åker vi buss in till stan och träffar Carolina.

Eftersom människor i Sydamerika inte får lära sig överdrivet mycket engelska i skolan är det många som går på kvällskurser i språket. Carolina var en av dem och hon tog med mig till hennes engelska-klass som inte verkade skilja sig mycket från kurser man kan gå på här i Sverige.

Efter lektionen i engelska träffade vi Guillermo och Claudia och åkte till granstaden Paraná för att blicka ut över floden, som skiljer städerna åt, från en högt belägen observationsplats.

Guillermo kör sedan hem Carolina och Claudia och tar befälet över mig. Det blir lite blandade känslor för mig, eftersom Carolina tagit så väl hand om mig, fastän hon knappt känner mig. Vi träffades bara ett par gånger i Stockholm. Hon hade fått mitt telefonnummer av Guillermo och han hade sagt att hon skulle ringa mig när hon kom dit, vilket hon också gjorde. Innan avresan höll jag kontakt med Carolina, för jag fick ingen kontakt med Guillermo. Sedan jag landade i Argentina har hon tagit ledigt från sitt jobb väldigt ofta och visat mig runt eller låtit mig vara med någon av hennes mycket trevliga

vänner. Guillermo som jag umgåtts med i sex månader för sex år sedan, har inte ansträngt sig nämnvärt för att träffa mig eller arrangera något. Då känns det fel att lämna Carolina. Sedan är det väl alltid ett svårt vägval mellan att välja att umgås med tjejer eller killar. Jag får i vilket fall som helst träffa Guillermo´s flickvän, amerikanska Andrea. Vi funderar på att åka och titta på bio, men biograferna är fulla och det blir en kinabuffé istället. Även denna kväll är jag mycket trött så vi åker hem. Denna kväll sover jag över hos Guillermo. Hans pappa är ambassadör i Nicaragua och hans mor är läkare. Två mycket ansedda yrken. Därför bor de rätt så flott i ett stort hus i ett fint område.

Torsdag 20/6

Guillermo vaknar av att klockan är väldigt mycket och undrar varför väckarklockan inte har ringt. Det visar sig att jag hade stängt av väckarklockan när den hade börjat ringa. Vi var alltså lite sena på morgonen. Guillermo tar mig runt på en liten tur i stan. Han visar mig var han arbetar, hans gamla skola, var hans far arbetade som guvernör osv. I den byggnad där hans far hade arbetat fanns ett större rum där alla som hade varit guvernörer fanns avporträtterade, inklusive hans far. Det var mäktigt att se och visar på något sätt att gamla europeiska storhetsvanor fortfarande existerar på denna kontinent. Efter rundturen åker vi och hämtar upp Carolina. Åker därefter till hennes pappas revisor, vars son råkar vara Pablo Biaz, även han en vän från mitt High school år i USA. Carolina tar sedan med mig till hennes Aerobics-klass. Och det är väl inget man kan säga nej till. Efter Aerobicspasset blev det även ett styrketräningspass. Guillermo kommer sedan och hämtar mig för att äta middag hemma hos hans familj.

Till skillnad från Carolinas familj där hennes bror och far talar engelska, talar enbart Guillermo engelska i hans familj. Det blir alltså inte så mycket diskussioner. Efter middagen tar Guillermo med mig till en födelsedagsfest. Det blev lite tråkigt att sitta bland tjugo människor som festar och inte kunna prata med dem. Gång på gång önskar jag att jag åtminstone kunnat lite spanska. Speciellt vid tillfällena som vid middagen och vid denna fest. Jag var oerhört trött även denna kväll och bad om att bli hemskjutsad vid midnatt (Fy skäms).

Det helt otroliga är att människorna här dricker en hel del alkohol och sedan kör. De till och med kör och dricker samtidigt. Nu är väl detta inte något som är väldigt utbrett, men det förekom i den skalan att jag fick sitta som passagerare i en bil med en alkoholdrickandes förare.

Fredag 21/6

Sista dagen i Santa Fé.

På morgonen tog jag chansen att åka med Guillermo´s mor till sjukhuset för att få min hand röntgad. Jag hade för någon månad sedan gjort illa handen i en batalj med fyra telefonkataloger och hade fortfarande ont i handen. Skulle man jämföra sjukhusförhållandena med dem hemma i Sverige skulle detta sjukhus få allt annat än godkänt. Smutsigt och kaotiskt, röntgenutrustningen såg ut som om den var från 60-talet.

Inget var brutet så jag fick en salva att stryka på handen. Jag gick sedan hem till Claudia och vi åkte iväg till kyrkan San Fransisco som är byggd 1680. Det var en vacker gammal kyrka som även inhyste ett museum med gamla kyrkoreliker som var värd en titt. Vi gick sedan igenom en fin park, kom till stan och tittade i lite butiker. Hon köpte en sjal till mig och sedan slutade vår färd hemma hos henne igen. Jag var vid det här laget mycket

trött, så vi gick ut på hennes terrass och satte oss i solen. Solen värmdes mycket skönt i kroppen och jag blev genast lite piggare.

Vid lunchtid kom Carolina och hämtade mig och jag fick säga farväl till Claudia som skulle flytta till Israel två veckor senare.

Carolina, Guillermo, Pablo och jag åt sedan lunch tillsammans.

Guillermo, Carolina och jag åkte sedan till Guillermos hus för att hämta mitt bagage.

Carolina och Guillermo följde med mig till busstationen och såg till att jag hamnade på rätt buss på väg mot världens största vattenfall, Iguassufallen, vid gränsen mot Brasilien.

Någon vecka senare uppenbarade det sig varför jag var så trött i Santa Fé, jag hade helt enkelt drabbats av en enorm jetlag för första gången i mitt liv. Jag höll på att somna vid elvatiden på kvällarna, och vaknade vid trefyra tiden på morgonen.

Lördag 22/6

Bussen stannar i staden Iguassu runt tolvsnåret. Jag är äntligen framme och hoppas att jag skall kunna ta mig till vattenfallen samma dag. Eftersom alla bussar oftast startar och stannar vid någon form av bussterminal brukar det finnas lite reklampelare och någon som man kan försöka fråga. Jag lyckas få någon att förstå att jag vill till Iguassufallen. Han pekar på en plattform där en buss skall anlända, jag går dit och väntar och hoppas att vi har förstått varandra. Bussen kommer in och jag kliver på. Nu blev det lite svårare, för busschauffören förstår inte alls vad jag menar. Då träder räddaren i nöden fram från ett bussäte, Oscar från Chico, Californien. Han talar både engelska och spanska och hjälper mig med biljetten, och på så vis börjar vi lära känna varandra. Oscar berättar att man kan åka till vattenfallen från både den argentinska och brasilianska sidan, men att det är vackrare från den brasilianska sidan. Jag tycker att han verkar vara en hederlig prick och bestämmer mig för att ta hjälp av Oscar ett tag. Bussen stannar till vid en enklare gränskontroll där en soldat går in i bussen och ber en del människor att visa upp passen. Jag blir lite fundersam och frågar Oscar om jag inte skall ha någon stämpel i mitt pass. Oscar menar av någon konstig anledning att jag skall undvika att få stämplat i passet här i Sydamerika. Det skulle nämligen kunna sluta med att man i sådana fall skulle bli fast i något av länderna!

Eftersom jag inte vet bättre är det ju bara att lyssna, han hade väl sina anledningar.

Oscar är en mycket vänlig och fartfylld kille i 60-årsålder, han är drygt en och åttio, smal, har tunt grått hår och bruna ögon. Hans hy är svagt mörk och skårad av åldern. Han bor på ett litet hotell där han har fått ihop det med ägarinnan. Han undrar om jag inte ska följa med till hotellet för jag kommer inte att hinna iväg till vattenfallen denna dag. Jag tackar och följer med. Han berättar om en djungeltur han hade gjort i västra Brasilien. Han hade fått se krokodiler, fåglar, fiskat piraya och mycket mer. Eftersom jag inte hade någon direkt färdplan tyckte jag att det lät som om det skulle bli mitt nästa äventyr. Framme vid hotellet tar jag en promenad och ett mål mat. Efter att ha sovit en liten siesta på hotellet gick jag och Oscar ut och åt på en köttbuffé. Kypare gick där från bord till bord med varsin köttsort och skar av kött från ett stort spett. Till köttet åt vi sedan ris, sallad och mycket goda dvärgägg. Efter den goda maten gick vi vidare och tog några öl på ett dansställe. Vi dansade med några brasilianska damer vilket var kul. Det var lite tråkigt att inte kunna prata med dem bara. Oscar hade roligt och skrattade en hel del. Han tyckte att jag saknade taktkänsla och att jag hade sett rätt roligt ut på dansgolvet. Vem vet, det kanske stämmer. I sådana fall måste jag göra något åt saken.

Söndag 23/6

Efter att ha varit i Brasilien i drygt ett dygn har jag upptäckt att den stora skillnaden mot Argentina är att det här finns svarta. I de brasilianska lokal bussarna har de förutom busschauffören en kassör. Bussen har oftast en liten buffert fram vid chauffören eller längst bak, för ibland gick man på längst bak. Kassören sitter strax efter bufferten och tar betalt. Det gör att bussen inte behöver stå så länge vid varje busstation, utan kan ta ombord alla passagerare på några sekunder och sedan åka vidare. Ett mycket effektivt system, men frågan är hur lönsamt det är att avlöna två istället för en.

Jag blev väckt vid sjutiden, åt frukost och väckte Oscar vid åtta för att få en färdbeskrivning till vattenfallen. Vid busshållplatsen fanns varken buss eller tidtabell. Jag försökte fråga någon som stod och väntade, och han förklarade att bussarna går i regelbundna tidsintervall som t ex var 10:e minut på vardagar och var 30:e minut på helgdagar. Eftersom jag inte hade någon klocka var jag helt ovetande om tiden och jag orkade inte vänta. Jag började helt enkelt att gå åt det håll som upplevdes rätt. På vägen stannade jag vid en taxikur och frågade de morgontrötta chaufförerna vad en taxi skulle kosta. 40 USD var svaret, så det var bara att fortsätta att gå. Istället för linjenummer stod slutstationen på bussarna. Jag försökte därför hålla koll över min axel för att se om det möjligtvis kom någon buss som det stod Iguassufallen på. Efter ett tag kom den rätta och för att stanna en buss på dessa breddgrader behöver man bara vinka till chauffören så stannar den oberoende om du står vid en hållplats eller ej. Av att döma vilken väg bussen sedan åkte visade det sig att jag hade gått åt rätt håll, men jag hade nog inte varit framme på ett antal timmar.

Vid passagen in till vattenfallen fick vi gå ur bussen och betala två USD i inträde till området. I Argentina och Brasilien tog man emot amerikanska dollar på i stort sett alla ställen. Kursen valutorna emellan var ett till ett och därför försökte jag enbart ha dollar. När vi nu skulle betala inträdet hade jag enbart amerikanska dollar och argentinska peso. Det tog ett bra tag innan jag kunde betala. De ville nämligen enbart ta emot brasilianska valörer. I Brasilien talar de portugisiska som skiljer sig rätt så markant från spanskan, så det var anledningen till att jag inte förstod att de inte ville ta emot några andra valörer. Jag fick hjälp att växla av två japaner och en amerikanska som hade suttit på bussen. Annars kanske jag aldrig kommit in, vem vet?

Under vandringen vid vattenfallen tog jag följe med dessa tre personer som inte var världens roligaste. Men ibland är sällskap är alltid sällskap. Jag stötte på en tysk som gick en minnestur för hans son, som hade dött sex månader tidigare i Costa Rica. Han visade en bild på honom, där han såg ut att vara i 27-årsåldern och ha en enorm livsglädje. Tysken tyckte att jag påminde lite om honom. Stackars pappa. Hela vattenfallsområdet är fullt av djurliv, speciellt av massor med tama fjärilar och tvättbjörnar. Tvättbjörnarna springer omkring och tigger mat. De är gulliga ett tag, men sedan blir det mest en plåga. Givetvis så fanns det en del restaurang- och souvenirbutiker.

Om man jämför den brasilianska och den argentinska sidan av vattenfallen får man nog den vackra vyn från den brasilianska och på en molnfri dag kan man få underbara bilder. Stigarna man går på är oftast cementerade och vad de kallar säkerhetsanordningar i form av räcken finns också.

På den argentinska sidan ser det ut som om man går i och genom skogen vid vattenfallen och blir en del av naturen på ett naturligt sätt, å andra sidan verkar man inte

ha lika vacker vy därifrån. Jag kan inte se någon bebyggelse i form av turistanläggningar.

Eftersom det forsar oerhörda vattenmängder från vattenfallen sprids det mängder med vattendroppar, vilket gör luften mycket fuktig. På vissa ställen behövs till och med regnkläder om man inte vill bli genomblöt. Hela området består av mängder av vattenfallsystem som ligger bredvid varandra, något som gör det till världens största vattenfall. Efter rundturen, som man går på egen hand, beslutade vi oss för att ta en båttur vid själva sjöytan av vattenfallen, den kostade 30 USD. Den motordrivna gummibåten tog oss genom ett par av alla regnbågar som syns lite överallt, men en var speciell. Den finns alltid på samma ställe och man ser både början och slutet samtidigt. Det var fantastiskt att se denna regnbåge som var drygt 50 – 100 meter bred. Man kan ju undra om de människor som bodde i detta område för flera hundra år sedan hade samma västliga uppfattning att det låg en skatt på toppen av regnbågen, för här hade de ju massor av hela och lätt uppnåeliga regnbågar. Båten höll ett stort avstånd till fallen och det gjorde att turen inte blev lika rolig. Man kunde se båtar som gick på den argentinska sidan och de verkade vara roligare, det såg ut som om de åkte mycket nära några av fallen. Men som det sägs, grannens gräs är alltid grönare. Jag tyckte inte båtturen var värd pengarna, men det var kul att åka.

Oscar hade berättat om ett stort fågelzoo som låg i närheten av vattenfallen, så jag föreslog att vi skulle åka dit, vilket vi gjorde. Zoo't var uppbyggt lite som en labyrinth där man helt enkelt följde den gångväg som fanns. I början fanns det rum med massor av inburade fåglar. Efter tag blev försvann småburarna och rummen blev till jättelika burar där många olika fågelarter flög fritt bland alla människor. Dessa burar var roliga och intressanta, hade man tur kunde man få en fågel att hoppa upp på ens axel eller liknande. Efter burarna fanns det inte så jättemycket att titta på och av någon anledning tyckte jag att det var fusk att ta kort på dessa inhägnade fåglar, så det blev inga bilder. Efter ett par timmar tog vi farväl av fåglarna och tog bussen tillbaka. Jag sade sedan farväl till de tre jag sällskapet med.

På hotellet hade Oscar berättat mer om djungeln han hade varit i, Pantanal, "Brasiliens bortglömda djungel". Han hade då följt med en inhemsk brasilian som guide och kommit 30-40 mil in i djungeln, där man verkligen fick se mycket djurliv och han berättade om ormar, kajmaner vilda papegojor m.m. Jag hade beslutat mig för att åka dit. Det lät nämligen som om det kunde bli ett riktigt äventyr. För att ta mig dit behövde jag åka till Campo Grande för att sedan åka vidare till Corumbá.

Jag kom **tyvärr** tillbaka till hotellet för sent denna dag för att hinna med den buss som gick till Campo Grande klockan fem. Istället åkte jag och Oscar på en snabbtur till Ciudad del Este i Paraguay. När vi kom in till Paraguay var det kolsvart och bussen stannade vid sin ändhållplats efter drygt en kvart. På ändhållplatsen var det bara att invänta nästa buss tillbaka. Staden som vi åkt igenom var helt död, kanske på grund av att det var söndag och att det var mörkt och att klockan var runt åtta. Mörkret och den schabbiga bebyggelsen gjorde att man kände sig väldigt osäker och bara hoppades på att bussen skulle komma så fort som möjligt. På vägen tillbaka råkar jag dra sönder snöret när jag skall dra till för att få bussen att stanna vid en hållplats, så vi klev av **rätt** så snabbt.

Oscar hade ett amerikansk-spanskt/portugisiskt lexikon som han använde för att klara av portugisiskan. Han var otroligt snäll och skar av halva boken och gav mig den

spansk-amerikanska delen. Jag vet inte om den kom att hjälpa mig mycket, men livet blev plötsligt lite lättare. Boken innehöll nämligen fraser och meningar till skillnad från det spansk-svenska lexikon med enbart ord jag hade med mig. Jag kunde äntligen ställa enklare frågor på spanska.

Vid vattenfallen hade jag passat på att köpa vykort och frimärken så när vi nu var tillbaka från Paraguay passade jag på att skriva tjugo vykort, vilket tog sin tid.

Måndag 24/6

På morgonen följde Oscar med mig till bussterminalen för att köpa en biljett till Campo Grande, vilken kostade 28 USD. Vi åkte sedan till Ciudad del Este igen för att Oscar skulle ringa sin son och ta reda på om han hade skickat pengar som lovat.

In till Paraguay åker man över en bro, och strax efter bron börjar staden att breda ut sig och till skillnad från föregående kväll var nu denna stad överfull av liv. Överallt fanns det gatustånd och tusentals med människor. Det var otroligt att ens bilarna kunde åka och det stod minst en beväpnad soldat i varje vägkorsning. Jag kände mig helt enkelt trygg av att se alla soldater överallt, det borde ha inneburit att det inte skedde så många stölder i deras närvaro.

Vill man ringa internationella telefonsamtal i dessa länder måste man bege sig till ett telefonkontor, något det finns gott om i de större städerna men inte riktigt fullt så många i de mindre städerna och de fattigare länderna. Det är inte bara internationella samtal som rings från dessa telefonkontor utan även många långdistans. Ibland kan det vara väldigt lång kö, därför gick vi och ringde först och när Oscar var klar var jag mycket enträgen på att få växla in mina sista resecheckar, och efter drygt två timmar och ett antal banker kunde jag äntligen växla in större delen av mina resecheckar i Bank Asuncion, där växlingsavgiften bara var 1% jämfört med 3% i Argentina. På de andra bankerna vi var inne i kunde de ha skyltat med resecheckar i fönstren, men det skulle bara visa sig att de bara sålde och inte köpte. Helt otroligt.

Vid införskaffandet av resecheckar skriver man på checkarna med sin namnteckning och när man sedan skall lösa in dem skriver man på en gång till, oftast i närvaro av en banktjänsteman eller liknande. Banken jämför sedan namnteckningarna på checken och den namnteckning du har i ditt pass eller liknande ID-handling.

Jag har två namnteckningar. Jag skrev nu namnteckning två på alla mina checkar som hade namnteckning ett, och genast fick jag problem. Det spelade ingen roll att jag hade ID-handlingar som styrkte båda sorterna av namnteckning. Jag fick till slut skriva om namnteckningen på alla resecheckar och sedan vänta i drygt en timma medan de ringde och hade sig för att kolla om de var stulna. Jämför denna säkerhet med t ex den på Rhodos där man ibland inte ens behöver någon identitetshandling.

Till slut fick jag mina pengar.

I alla banker fanns det minst en beväpnad vakt. I en bank stod det två vakter, varav den ena hade "terminator" glasögon, ett handpumphagel gevär, en pistol, kniv, kängor, skyddsväst etc, och polaren såg nästan likadan ut. Förutom glasögonen och pumphaglet, han hade en mini uzi istället!

Jag kände mig mycket frestad att ta en bild av dem, men jag kände att det vore nog säkrast om jag frågade först. Jag bad Oscar att fråga åt mig ett par gånger, men han ville inte. Till slut försökte jag själv fråga, men fick ett stelt nej tillbaka som svar. Jag frågade på ytterligare en bank, men det blev nej där också. Efter det gav jag upp med

det projektet. De såg ut som gerillasoldater och nästa gång **skall** jag ha en bild. Då kan jag förmodligen tala spanska och då går nog saker och ting lättare.

Oscar hade hunnit bli lite stressad och irriterad efter alla timmar på alla dessa banker. När våra ärenden till slut var klara gick vi och tittade bland alla gatustånd på den enorma marknaden. Jag hade börjat bli ganska trött på att aldrig veta hur mycket klockan var och tittade därför på klockor. Även Oscar var på jakt efter en klocka och köpte något billigt skräp, medan jag inte kunde hitta någon till det pris jag ville.

Vi tog sedan bussen tillbaka och Oscar åkte till fågelzoo't. Jag kom på att jag **måste** ha en klocka så jag åkte tillbaka till Ciudad el Este och köpte en rolex-kopia för 20 USD. Jag hade alltså ändå fram tills nu inte haft någon klocka under denna resa och ändå klarat mig. Väl tillbaka i Brasilien köpte jag mat för bussresan och lite whisky till Oscar, som tack för de dagar han hjälpt mig. Men när Oscar kom tillbaka från zoo't och fick flaskorna blev han lite sur för att jag hade köpt något överhuvudtaget, så han gjorde en förlikning och gav tillbaka hälften av vad whiskyn det hade kostat mig. Han menade att jag inte var skyldig honom något för den tid som varit. Han hade varit tacksam för att jag hade gjort honom sällskap. Han skulle ringa till Bosco (den kille som hade tagit med honom ut i djungeln) när jag åkt och be honom plocka upp mig vid busstationen i Corumbá när jag skulle vara framme. Jag trodde att det skulle underlätta för mig. Vilket det också gjorde på sitt sätt. Oscar följde sedan med mig till busstation och sade adjö.

Tisdag 25/6

Jag kliver av bussen i Campo Grande vid niotiden på morgonen. Jag skulle nu köpa mig en ny biljett till Corumbá, och med hjälp av de instruktioner som Oscar hade skrivit ner åt mig lyckades jag köpa mig biljetten. Biljettförsäljaren försökte dock blåsa mig på tre dollar. Biljetten kostade 22 USD.

Jag har nu åkt in i en ny tidszon och får dra tillbaka klockan en timme.

Jag tycker att tiden bara flyger iväg. Jag har redan varit borta nästan två veckor.

Bussen avgår om en halvtimme.

Det är ganska jobbigt att åka alla dessa bussar då alla människor är vänliga nog att försöka starta konversationer med mig. Jag får gång på gång säga de magiska orden, no hablo español.

Tiden går och jag sover mest på bussarna eftersom jag inte har tagit med mig någon litteratur att läsa, jag förstår inte hur jag missat det. Många kanske säger, men det måste finnas massor av spännande saker man kan se på under en bilfärd genom fönstren. Jo, det är klart. Men efter ett hundratals timmar på två veckor är man trött på att stirra ut genom ett bussfönster. Inte orkar man bläddra i en fackbok som The South American Handbook heller. Jag tror att mycket av min ork har försvunnit när jag gång på gång inser hur mycket jag missar på grund av språket.

Ju längre bort jag kommer från Argentina desto varmare blir det, och det passar mig perfekt med tanke på den klädgarderob jag lyckades ta med mig.

Jag börjar närma mig Corumbá. Kommer denne Bosco att hitta mig? Egentligen en dum fråga eftersom jag är den enda vita människan i bussen. Hur kommer vår kommunikation att gå? Han talar nämligen inte engelska.

Ett av mina vanliga problem vid dessa bussturer är att de aldrig ropar ut hållplatserna, och ofta står det inget ortnamn på bussterminalerna. Jag får alltid försöka fråga hur långt det är kvar, när vi kommer fram, vad hållplatsen innan heter osv. Först när en kille med svartkrulligt hår och chokladbrun hy kliver in i bussen och frågar om jag är Ronnie, visste

jag att jag var i Corumbá. Han har med sig en vän vid namn Mario som jag tycker ser falsk ut, men han talar tydligen engelska. Något som jag trodde skulle betala sig. Vi börjar diskutera lite och de föreslår att vi skall hitta ett **hotell** åt mig där jag kan lämna mina saker och vila upp mig lite, för att sedan träffas lite senare och diskutera pris och antal dagar i djungeln. Vi hittar ett hotell för 20 USD som jag checkar in på.

De kommer sedan och hämtar mig och vi går och sätter oss på en restaurang för att diskutera pris och hur många dagar jag vill vara borta. Vi kommer överens om fyra dagar för 350 USD.

De ber mig att betala hälften nu på kvällen för att de skall kunna åka in till Bolivia och hyra en jeep tidigt nästa morgon så att vi kan komma iväg så tidigt som möjligt. Jag blir lite fundersam och misstänksam, 175 USD är rätt så mycket pengar och det faktum att de inte reda har en jeep. Jag trodde att de hade allting.

Jag går i varje fall in på toaletten och återvänder med 175 USD som jag ger till Bosco. Jag ber honom sedan att kvittera att han tagit emot pengarna, till vilken nytta vet jag inte. Men jag vill få dem att tro att jag inte är helt borta, och genom denna lilla kvittens kanske jag skulle kunna gå till polisen eller dylikt om de försvinner. Klockan har hunnit bli rätt mycket och de skall gå vidare. Jag går och tar en matbit, går sedan tillbaka till hotellet och sover.

Onsdag 26/6

Jag kommer fram till att jag bl.a. glömt solskyddskräm, talk för rumpan (för de gånger man blir torr), plastfodral för tvålen (istället för en plastpåse jag använder) och något att läsa.

Vi hade dagen innan kommit överens om att de skulle hämta mig klockan åtta på morgonen, så jag har givetvis sett till att jag är redo vid det klockslaget.

Men ingen dyker upp vid åtta vilket kanske inte är så ovanligt då människor vid dessa breddgrader har en helt annan uppfattning om vad det innebär att vara i tid. Men när klockan är nio börjar jag bli lite nervös; har de tagit mina pengar och dragit? Klockan blir mer och mer, och ingen jeep eller Bosco. Klockan tio, fortfarande ingen jeep och jag börjar känna mig störtblåst. När klockan väl börjar passera elva dyker de tillslut upp, i en till synes mycket sliten och gammal jeep, inte alls så modern som de pratade om kvällen innan, men vad skulle man ha förväntat sig? De säger att de hade problem med att hitta en jeep. Inte för att jag brydde mig särskilt mycket om deras anledning, jag ville iväg och det fort. Innan vi sätter fart mot djungel inhandlar de proviant och sprit.

Vi kör från den lilla staden och kommer snabbt in på en rödjordig väg som leder ut mot djungeln. Vägen är stundtals omgiven av vatten på båda sidor, och vägen är även översvämmad på sina ställen. Solen skiner och man kan se fullt av djur på vägen framför sig, allt från kajmaner, fåglar och andra lustiga djur som jag inte kan namnen på. När vi satt och diskuterade djungelturen visade Mario ett litet fotoalbum från tidigare gjorda turer. I albumet fick man se när de bl.a. hade fångat orm och kajman, och det var definitivt något jag såg fram mot. När vi nu åker på denna väg full av djurliv vill jag stanna och ta foton och kanske fånga någon kajman. Men Oscar hade sagt till mig att inte slösa bilder på djuren på väg in i djungeln, för det skulle ges så många fler och bättre tillfällen väl inne i djungeln. M.a.o. tog jag inga foton och vi stannade därför inte till och fångade några djur.

När vi lämnat den röda jordvägen kommer vi in i ett område som förmodligen kallas Savann/stäpp. Området bestod av lågväxt vegetation med många öppna ytor av

högvuxet gräs och en del träd. Efter ett tag får vi syn på en tvättbjörn och Bosco börjar frenetiskt köra efter djuret och Mario hoppar ut och lyckas springa ikapp och fånga tvättbjörnen i svansen. Han överlämnar tvättbjörnen till mig så att han kan ta ett foto åt mig med tvättbjörnen. Den skriker aggressivt och försöker bita och riva mig, men det verkar inte som om den har tillräckligt mycket muskler i svansen för orka lyfta på kroppen. När fotograferingen är klar släpper jag iväg den lilla tvättbjörnen som snabbt springer iväg. Vi fortsätter bilfärden längre ut från civilisationen och under färden dricker de en hel del Piña (sockerrörsbrännvin), något som smakar som billig tequila. Även Bosco som kör dricker en hel del. Det är ju inte så mycket man kan göra åt det hela, utan det är bara att hålla god min och dricka tillsammans med dem.

Vi får sedan syn på en familj bält djur som springer omkring och nästa jakt kan börja. Jag och Mario springer som galningar efter varsin bält djur och det blir till slut jag som lyckas fånga ett i svansen. När jag håller det upp och ner kan jag känna djurets rädsla ända in i min kropp. Helt hjälplöst skriker det på hjälp utan att ens göra försök till motstånd. Jag tycker verkligen synd om djuret och efter fotografi så släpper jag mer än gärna iväg den hjälplösa lilla krabaten.

Under resten av färden händer inte så mycket mer än att jag ser mindre och mindre av djurlivet. Djungeln jag trodde skulle bli den tropiska regnskogen är inte annat än savann och stäpp. Jag börjar att känna mig lurad av Oscar, Mario och Bosco. De har ju alla pratat om djungel. Nämner man ordet djungel i västvärlden tänker man nästan uteslutande på en tropisk regnskog. Jag kan tyvärr inte annat än att köpa läget. Framåt sex på kvällen då mörkret har lagt sig kommer vi fram till en inhägnad med några små byggnader. Det är här vi skall sova. Mario berättar att de vi skall sova hos är boskapsherdar. Jag hälsar på de drygt tio boskapsherdarna som bor där, och de förstår väl knappast vad jag gör där helt ensam utan att kunna spanska eller portugisiska. Det finns ingen elektricitet och allt de har är en oljelampa. Innanför deras inhägnad ligger det fyra byggnader. Ett vit tegelhus som inhyser kök och ett sovrum som jag senare förstår tillhör chefen. Det ligger även en liten veranda vid ingången till huset. I ett litet vit hus finns toaletten i form av ett hål i marken. Det finns ett taksjöl med massor av arbetsredskap och slutligen finns ett hus byggt av gråtorra plankor. Det är där cowboysarna som jag kallar dem håller till när dagen är slut och mörkret har lagt sig. När vi anländer håller de på att grilla delar av en gris över en öppen eld och erbjuder oss att hugga in och äta, med händerna så klart. Efter att ha suttit i en jeep hela dagen smakar det möra köttet mycket gott. Mycket av köttet fastnar dock mellan mina tänder och jag försöker dumt nog gräva upp det med mina nu smutsiga fingrar. Det hjälper dock inte så jag ger upp och hoppas att kroppen själv skall gräva fram de köttslamsor som ligger mellan tänderna och tandköttet. Jag får spendera kvällen i mina egna tankar eftersom Mario, den enda som kan engelska inte orkar engagera sig i mig. Cowboysarna pratar, dricker piña och försöker spela musik på en mycket ostämd gitarr. I plankhuset där jag skall sova i en hängmatta som alla andra, finns det två små rum där cowboysarna sover. När det är dags att hoppa till kojs försöker jag ligga i hängmattan som Papillon beskriver det i Rädningens Öar, nämligen att inte ligga längs långsidan utan längs kortsidan, men jag får inte det att vara särskilt bekvämt så jag går tillbaka till det beprövade.

Torsdag 27/6

Jag vaknar upp mitt i natten av att det regnar och kommer då på att jag har lagt min ryggsäck i jeepen, vilken vi inte monterat taket på. Jag får lov att springa upp och hämta ryggsäcken och placera den under tak.

Reveljen verkar gå vid sex eftersom alla verkar vakna till liv då. Även jag kliver upp, och jag känner mig svullen i tandköttet vid det ställe jag försökt peta upp köttbitar föregående kväll. Jag försöker känna efter och tittar mig i spegeln på jeepen, och ser en stor svullnad. Jag börjar befara det värsta, en tandköttsinflammation 40 mil rakt ut i djungeln. Jag letar snabbt reda på en bit trä och täljer till mig en tandpetare och börjar bearbeta svullnaden och efter ett tag lyckas jag tillslut få tag i en köttslamsa. Svullnaden går sedan som tur är ner under dagen.

Regnet under natten verkade ha dragit med sig mycket moln, för jag ser inget annat på himlen. Tiden går extra långsamt och jag har mycket tråkigt. Jag har ingen att prata med förutom falska Mario som inte är till mycket glädje. När man ber honom att berätta och vara tolk åt mig säger han att han inte har lust. Det är Bosco jag har betalat och inte honom, jag är Bosco's kund.

Det enda som händer på morgonen är att vi får hjälpa några andra cowboysare som är på genomresa för att se till sin boskap, som fanns någonstans långt inne i djupa skogen. Vi lotsar dem genom skogen per jeep tills vi kommer fram till deras ägor, något som var kul. Vi åkte vilt bland träd och höga buskar och stundtals kunde man inte ens se den efterföljande jeepen, så pass tät var vegetationen. Vi åker sedan tillbaka till den lilla ranchen.

Vid notiden börjar saker och ting äntligen röra på sig. Vi skall tydligen ut och rida.

Hästen jag får är vit och den är lite vildare än de andra hästarna så det tar ett tag innan jag kommer upp. Jag får hjälp med att ställa in stigbyglarna, men jag undrar fortfarande idag om de blev korrekt inställda.

Innan jag har förstått hur man styr och för hästen lyckas jag få den att sätta av i full galopp. Jag försöker febrilt få hästen att stanna utan att själv ramla av, något som inte är allt för enkelt. Till sist stannar dock hästen. Cowboysarna skrattar och undrar förstås hur det skall gå i fortsättningen. Vi rider i någon timma, sedan får jag vänta och vänta tills de är klara med en kofösning, och eftersom det är mulet och kyligt måste jag hoppa omkring för att hålla mig varm. Jag hade jättegärna hjälpt till med att fösa deras kor, men det var lite svårt att göra sig förstådd.

När de är klara med kofösningen efter ett antal timmar bär det av hemåt igen och vid det här laget kan jag galoppa utan att ha tendens till att ramla av. Det är bara det att när jag galopperar studsar jag upp och ner i sadeln och hur jag än gör åker jag upp och ner. Jag hade ont i svanskotan i tre veckor efteråt.

Jag har funderingar.

Jag har kommit fram till att bara det att ha någon man kan **tala** med är guld värt. Det är en sak att vara ensam ute i skogen en längre period, men att vara ute i skogen med människor man inte kan komma ifrån och dessutom inte tala med, och till råga på allt inte har något större intresse av dig, det är ett helvete.

På kvällen tog de med mig och vi åkte bort en bit med deras traktor. Vi påbörjade sedan en vandring in i skogen och stannade vid en nedfallen stock. De började att hämta torra blad i mängder som de placerade bredvid stocken och sedan tände de på. Bladen började inte att brinna utan gav ifrån sig mängder med rök och efter ett tag började det surra av massor med bin som kom från stocken. De satte ett blad intill mina öron, förmodligen för att hålla bina borta. De började sedan med hjälp av yxor att hugga i

stocken, och eftersom jag var trött på att inte få göra något tog jag en yxa från ena killen och började hugga jag med. Jag hade nu förstått att det var honung vi var ute efter. Yxan jag använde gick dock sönder efter ett tag, så då var det inte så mycket jag kunde göra längre. När vi fått upp ett lagom stort hål började chefen att plocka ut bikakor ur stocken och lägga dem i en hink. Jag stoppade ner handen i stocken och plockade ut en bikaka, sedan tyckte jag att det fick räcka. Man vet ju aldrig hur länge turen håller i sig. När vi tömt boet satte vi oss upp på traktorflaket och började suga på bikakorna vi plockat. Det var oerhört smaskigt. Det fanns två sorters kakor, en som var helfärsk och gul, och en som inte var lika färsk och lite mer svartaktig. Av de båda sorterna var den gulfärska den godaste. När man sugit ur all honung ur bikakan kunde man börja tugga på den och vips så hade man ett gott tuggummi. Mitt i allt sörplande känner jag att något rör sig innanför mina jeans och snabbt som attan slår jag till och skakar på byxorna, men i mörkret kan jag inte se att något ramlar ut. Det var förmodligen ett bi och jag hade turen att klara mig från ett sting. När vi kommer tillbaka till gården blir det lagad mat. På natten regnade det igen.

Fredag 28/6

Dåligt väder även denna dag, helt mulet.

På morgonen gick jag och Bosco ut och letade kajmaner, men som väntat såg vi inte en enda. Vi gav upp ganska tidigt och begav oss tillbaka. För att fördriva tiden försökte jag slå ner stora runda gröna bollar som hängde i palmerna. Jag antog att det fanns kokosnötter inuti, men när jag började hugga i dem fanns det bara vätska. Jag drack upp den söta vätskan ur ett antal sådana bollar. Sedan följde jag med på kofösning idag igen, dock till fots och på traktor, vilket inte gjorde saken roligare.

Cowboysarna lyckades att skjuta ett vildsvin som de flådde när vi kom tillbaka. De grillade sedan svinet och det blev dagens lunchmiddag. Mycket gott.

Jag bad om vildsvinets betar, vilka jag fick.

Vi skulle nu påbörja återresan, och framåt femtiden innan mörkret lagt sig åkte vi (Jag, Bosco och Mario den falske) vidare till en annan farm. De hade motordriven elektricitet, något som var lyx så här långt ut i bushen. I det stora hela verkade denna familj ha det mycket bättre ställt. De hade ett stort vit hus med ett stort kök och en egen kock. De hade även en stor gård med ett antal byggnader för djur och annat. När vi kom dit började vi hjälpa dem att fösa in tjurar i en gång där de kunde klämma fast tjurarna för att sedan kastrera dem genom att helt enkelt ta en kniv, skära ett snitt i pungen och klämma ut testiklarna. Det var fascinerande att se att tjurarna inte gav ifrån sig något ljud. Skulle någon börja skära i min pung skulle jag nog skrika som en stucken gris. Vi blev sedan bjudna på mat som de serverade på **tallrikar** vid ett **upplyst** bord. Jag lassade upp mycket av allting och började äta med entusiasm. Jag hade lassat upp speciellt mycket från ett fat som hade sett mycket gott ut. När jag sedan äter det jag lassat upp från det fatet smakar det ingenting och ger inget tuggmotstånd. Det hade samma konsistens som ostkaka. Jag blir då lite misstänksam och frågar vad det är för något. Det var testiklarna från kastreringen för någon timma sedan. Jag blev inte direkt äcklad av att veta det, men det är alltid jobbigt att äta något som inte smakar något. Och jag hade dessutom halva tallriken full av testiklar. Eftersom jag var gäst var det bara att hålla god min och äta.

Natti, natti...

Lördag 29/6

...stjärnklart på natten och jag fryser inte lika mycket som de föregående nätterna eftersom jag denna natt ligger i en hängmatta inomhus med stängda dörrar och fönsterrutor . Jag antar att jag börjar bli lite upprymd av att jag snart skall bli av med Mario och Bosco, för jag vaknade flera gånger på natten och hade svårt att sova över huvudet. Det blir till slut väckning halv sex med en serverad frukost bestående av det mesta. Det fanns även ett fat av små friterade pingpong runda saker som såg misstänkta ut och jag anade att det var gårdagens testiklar i friterat tillstånd. Jag frågade först och fick ett jakande svar. Sedan smakade jag på dem, och de smakade faktiskt gott. De smakade lite som friterad banan, så jag fick i mig ett antal sådana till frukost. Det bär sedan av igen.

När vi väl kommit ut på den rödjordiga vägen igen börjar solen att titta fram för första gången sedan vi åkte in i "djungeln", och efter någon timma får jag syn på en anakonda. Vi stannar till och lyckas fånga den. Den var drygt 1.80 meter lång och jag får Mario att ta ett kort av mig tillsammans med ormen som jag sedan släpper iväg. Jag hade trott att ormen skulle slita och slänga sig och visa prov på sin styrka, men icke så. Det var som att hålla i en gummislang.

Nu hade jag lyckats få foton på nästan alla de djur man kunde tänka sig det skulle vara möjligt att fånga för hand, alla utom en kajman. Jag spejade som en galning utmed vägen, och när jag väl fick syn på någon slank den snabbt ner i vattnet när jeepen närmade sig. Det var annorlunda när vi åkte in i "djungeln". Då låg de överallt utmed vägkanten och lapade sol och orkade inte flytta på sig när vi kom farande. Till min stora besvikelse får jag alltså inte fånga någon kajman, och jag som hade planerat ett superfräckt foto där jag skulle ha mitt huvud mitt emellan kajmanens käftar.

Det var tänkt att vi skulle stanna till och fiska piraya innan vi skulle lämna "djungeln" helt, men jag ville inte ge Bosco och Mario det nöjet på min bekostnad. Jag var redan djupt besviken och frågade om jag skulle få tillbaka några pengar om vi struntade i fisket. Men det skulle jag inte, jag struntade i fisket ändå. Allt jag ville var att komma bort från dessa två skurkar.

Väl inne i Corumba får jag duscha hemma hos Bosco i en iskall dusch eftersom deras varmvattenberedare inte var påslagen. De skulle sedan skjutsa mig över gränsen till Bolivia.

Då kommer frågan om passet...

Självklart har jag ett pass, och de frågar om jag har en brasiliansk stämpel i passet, något jag inte har. När de får höra det kan jag läsa i deras ansikten att de börjar bli lite skakiga, de verkar helt plötsligt bli väldigt angelägna att bli av med mig. Vi åkte i vilket fall som helst till det lokala poliskontoret i Corumbá och försökte få dem att stämpla passet, men de bara skakade på huvudet.

Mario och Bosco släpper sedan av mig på den bolivianska sidan i staden Quijarro. Där de var fräcka nog att sätta mig i en taxi till överpris, men **äntligen** är jag kvitt dem, **hurra**. Jag åker ner till tågstationen där jag tänkt att ta tåget vidare någonstans. Det som skiljer dessa två gränsstäder är nog att det på den bolivianska sidan inte finns någon asfalterad väg. Byggnaderna är slitna, och det är fullt med fattiga människor.

Vid järnvägsstationen träffar jag två israeler, en tysk och en engelsman. Jag berättar om Mario och Bosco och får då höra att engelsmannen hade åkt in i samma djungel för 20 USD per dag. Jag har verkligen blivit lurad av Mario och Bosco. Även Oscar som jag

träffade i Brasilien har blivit lurad av dessa två skojare. Istället för 350 dollar hade jag kunnat betala 80 dollar, pratat engelska med massor av människor, fiskat Piraya och fått sova mitt ute i "djungeln" som jag trodde att jag skulle fått göra.

När jag fått höra detta blir jag både förbannad och sur och även besviken på mig själv. De beklagar, men tycker att det är viktigare att jag tar hand om mitt pass. De berättar att i staden Santa Cruz som tåget går till kan man bli omhändertagen av den lokala polisen om man inte har alla stämplat i ordning. Det kostar då 50 USD för att få de stämplat man behöver. Jag skulle visserligen kunna chansa på att inte träffa på någon polis, men jag skulle i vilket fall som helst stöta på nya problem vid nästa gränskontroll som kanske skulle vara hårdare bevakad än de två jag åkt igenom hittills. Gränsen vid Argentina, Brasilien och Paraguay kan nästan jämföras som gränserna här i norden, man åker in och ut i stort sett hur man vill. Även gränskontrollen jag passerat nyss mellan Brasilien och Bolivia var sådan.

Jag åker i varje fall ner till passkontrollen och har "turen" att stöta på en engelsktalande tjänsteman som ber mig återkomma efter lunch. Jag återkommer och berättar om mitt öde och blir då ombudat att återkomma vid femtiden. Jag återkommer efter fem och upptäcker att hela passenheten är stängd. Tjänstemannen står utanför och röker och är nästan på väg hem. Vi går in till hans rum och han börjar prata en massa smörja om att givetvis skall han hjälpa mig, och att jag inte skall behöva vara orolig m.m. Allt för att smöra upp mig. Jag hade förberett mig på att behöva betala 50 USD som mina nya vänner hade berättat. Allt ordnade sig givetvis för en summa av 50 USD. Ekonomiskt sved det ordentligt, 400 USD på fyra dagar för i stort sett ingenting. Nu var jag verkligen förbannad, och jag hoppas att jag lärt mig två ordentliga läxor.

För att fördriva tiden på tågstationen spelade vi alfabet och pratade en del om var de skulle resa närmast och vad de hittills hade gjort.

Tysken kunde lite spanska och fick därför ombesörja biljettköpen till tåget. Här i Bolivia lär jag mig ett nytt begrepp, billig mat. En måltid kostar drygt femton kronor och jag känner genast på mig att jag skulle komma att tycka om detta land.

Tåget skulle avgå klockan fyra på eftermiddagen men blev försenat till halv ett på natten. Solen gick ner vid sex, vilket den gjorde varje dag. Hade man ingen klocka var det bara att observera när solen gick upp och ner, så pass exakt var den. När solen hade gått ner blev det kallt på en gång och vi började att frysa. Det verkade dessutom inte bara vara vi som frös. För lite här och där började människor tända små eldar, liknande dem man har sett på tv från de fattigare distrikten i USA. Skillnaden här var att det inte fanns några gamla tunnor att elda i. Den största elden fanns strax intill en taxikur och den var väl ungefär en gång en meter när den var som störst. Virket tog dessutom slut rätt så snabbt, vilket innebar att vi sprang omkring och letade efter allt som var brännbart, gick sedan tillbaka, fick lite fjut på elden och värmdes oss. När så elden började försvinna igen var det dags att leta mer och så höll det på till det väldigt försenade tåget kom in till stationen. Vi träffar på killen som hade den andra turistturen i Pantaná's djungel, Gills Tour. Han berättar att han hade sett mig på bussen och försökt ta tag i mig när jag klev av, men Bosco hade enträget sagt att jag var med honom. Han berättar också att Mario hade varit chaufför hos honom tidigare, men fått sparken och då startat någon form av bedragarverksamhet.

Jag har verkligen blivit blåst.

Söndag 30/6

Natten på tåget blir allt annat än bekväm, det skriks, knackas på dörrar, spelas musik och jag har till råga på allt en fet dam som förutom sitt säte tar halva mitt också. Jag märkte å andra sidan att jag hade en värmekälla undernatten, som var gratis. Men på dagen var det mer obekvämt.

Under dagen blir det ett antal småstopp vid små samhällen där byborna sprang in på och runt i tågen och sålde mat, frukt, dricka, kakor och allt du kan tänka dig i matväg till en mycket billig penning. Jag tror att jag lyckades köpa en flaska infekterat vatten någonstans på tågresan, för jag blev nämligen magsjuk senare.

Stötdämpningen på tåget är helt borta och tåget slår ideligen igenom så att man känner det i hela kroppen om man sitter eller står.

Eftersom jag läst någonstans att människorna förut även satt på taket försöker jag fråga en av militärvakterna på tåget om jag får klättra upp på taket, men det fick jag inte.

Jag ville åtminstone titta efter om det fanns någon stege upp till taket vid någon vagnända. När tåget hade sin imponerande fart av drygt 30 Km/h som den hade hela resan, klättrar jag ut mitt emellan två vagnar som hade tjock hårdgummi på sidorna så att vagnarna inte skulle nöta metall mot varandra i svängar. Precis när jag klättrar ut så svänger tåget och jag kommer ut sekunden innan jag skulle blivit mosad. Där hade jag tur, nästa gång får jag tänka lite extra. Jag hittar ingen stege och eftersom tåget inte stannar på ett tag får jag åka på utsidan tills det stannar vid ett av dessa småsamhällen kort därefter.

Landskapet utanför tågfenstret är ödsligt och mycket vackert. Det ser ut som en mycket vegetativ öken med många små berg. Jag önskar att man hade haft tid att ta sig ut i den och utforska den.

Vi kom fram till staden Santa Cruz, 437 m.ö.h., halv tio på kvällen efter 21 timmar, många timmar för sent. Man kan då tänka på att det hade tagit tåget 27 timmar åt andra hållet.

Vi tar en taxi till vandrarhemmet Santa Barbera och checkar in snabbt för att sedan gå ut och ta ett snabbt mål mat på en lokal hamburgerbar. Tillbaka på vandrarhemmet pratar jag med två andra luffare, Bruno och Richard. De skulle åka vidare till Cochabamba morgonen därpå. Och därifrån kan man åka vidare till La Paz. Under tågresan hade jag talat en hel del med de andra om var de tyckte att jag skulle åka härnäst, för jag hade ingen aning om vart jag skulle ta vägen. Jag hade dessutom inte så mycket tid kvar. De tyckte att jag skulle åka till La Paz för i dess närhet fanns det väldigt mycket jag kunde göra. När jag hörde att Bruno Och Richard skulle Cochabamba beslöt jag mig för att åka till La Paz. Det gäller ju att ta chanserna när de kommer och det är alltid trevligt att ha sällskap. Vi bestämde att vi skulle träffas på morgonen.

Innan vi trötta tågresenärer kryper ner i sängen så sätter sig Israelerna och letar igenom kroppen efter små kroppsutslag. De berättade att det fanns flugor ute i vildmarken som lade ägg under huden på djur och människor. De letade alltså efter något som kunde vara en ägg-blåsa. Jag orkade inte bry mig. Ingen hade sagt något om det förut. Jag hade dessutom inte tagit mina malariatabletter och jag hade inte blivit sjuk. Om nu några larver skulle leva på mitt blod i någon månad så skulle väl det inte vara hela världen. Detta var första gången jag sov på ett vandrarhem under denna resa, och jag förstår inte vad jag tänkt på tidigare. Det är på just vandrarhem som man träffar likasinnade och får uppslag till andra resmål. Det är dessutom mycket billigare. Jag hade ju The South American Handbook, och däri stod allting, alla vandrarhem, utflyktsmål och massor av annat. Jag förbannade mig över att jag inte använt den hittills.

Mina tågresenärsvänner rekommenderade ett vandrarhem i La Paz som de hade hört talas gott om, så mitt mål var att ta mig dit.

Tja, man lär så länge man lever.

Måndag 1/7

Under natten hade jag många konstiga drömmar om olika kvinnor.

Jag åkte bland annat på toppen av ett busstak. Jag låg ner på ryggen och var insvept i vitt. Jag sade hej då till alla tjejer jag träffat och känner, vilka stod runt bussen. En mycket underlig dröm.

Jag har lärt mig mycket under den tid som har varit.

- Åk inte tåg i Sydamerika, väldigt obekväma och sena.
- Sov på de billigaste ställena, där finns de andra ryggsluffare.
- Inga resecheckar, det innebär bara problem. Det går knappt att hitta någon som köper dem.
- Stressa inte från ett ställe till ett annat, då blir det som när jag blev blåst på 350 USD.
- Res där det är billigt, då kan du göra mer saker och äta bättre.
- Lär dig språken som talas dit du skall, eller åtminstone något språk som förstås. Så kanske du slipper råka ut för extra passavgifter á 50 USD.

Jag gick upp vid sjutiden, packade i ordning mina saker och sedan tog vi en taxi till busstationen. Där köpte vi bussbiljetter till Cochabamba som avgick halv nio. Och äntligen en **buss**, det kändes underbart.

Från Cochabamba skulle jag försöka ta en buss samma dag till La Paz.

Vi kom fram till Cochabamba, 2570 m.ö.h., vid sextiden på kvällen samma dag. Nästa buss till La Paz skulle avgå halv tio, helt perfekt.

Innan jag sade hej då bad jag dem att hjälpa mig att köpa biljetten till La Paz. Inte för att jag inte skulle klarat av det själv, utan för att det skulle gå fortare att få biljetten. Man kan ju också tycka att man då gör sig beroende av andra. Det var inget som oroade mig. Jag vet att jag klarar mig själv då det behövs.

Jag tog en liten tur i staden. De hade som så många andra städer i dessa trakter massor med gatustånd som sålde allt. I alla länder jag varit i här i Sydamerika fanns det skoputsare i nästan varje gathörn. Skillnaden länderna emellan var priset. Jag passade på att få mina kängor putsade och det pris jag först fick var en bolivar (en bolivar = 1/5 USD). När han sedan var klar ville han ha två bolivars. Jag försökte tala om för honom att vi kommit överens om en bolivar, men han började prata om att det var mörkt ute vilket gjorde det svårare och att han hade putsat båda mina kängor. Jag kände att det inte gjorde någon nytta vad jag än sade, och en eller två bolivars för mig var sak samma, men kanske inte för honom.

Väl tillbaka på busstationen började jag prata med några unga amerikaner som visade sig vara missionärer från mormonerna eller något liknande. De hade precis gått ut High School, och var nu på mission i Sydamerika för att undervisa och predika. Jag fick veta att det i stort sett alltid finns något missionärshus i varje någorlunda större stad i hela världen. Hamnar man i knipa, finns det alltså alltid någonstans att ta vägen. Efter ett tag skulle de vidare, och jag sa hej då. Kort därefter kom min buss.

Det var kallare på bussen än det varit på tåget och alla passagerare hade tjocka stora filtare att värma sig med, något som alla verkade ha i det här landet. På tåget hade jag

tagit upp min sovsäck och hoppat i den med kläder och allt, men jag hade inte tänkt på det inför denna bussresa. Tjejen som jag satt bredvid var snäll nog att dela sin filt med mig och det var tur för det blev var väldigt kallt. Och ju högre upp i bergen vi kom desto kallare blev det. Jag hade vid det här laget bestämt mig för att köpa en sådan filt i La Paz. Efter några timmar började jag må illa. Det kändes som om jag ville spy. Det snurrade dessutom i huvudet. Jag hade bestämt mig för att inte spy, utan bara sitta kvar. Jag kände dock efter ett tag att det inte gick. När jag kommer till toaletten är den låst och jag blir tvungen att gå fram till chauffören och be hans hjälpreda att låsa upp toaletten.

Jag försökte först spy, men när det inte gick, satte jag mig på toalettstolen och försökte skita. Killen som hade låst upp toalett dörren stod tydligen kvar utanför, för med jämna mellanrum skrek han något till mig. Förmodligen undrade han om jag inte var klar snart. Jag skrek tillbaka att ta det lugnt. När jag var klar så torkade jag mig som man brukar göra och slängde papperet i toalettstolen, något som man inte gör överallt i världen. Det skulle jag inte gjort, för när jag försökte spola hände ingenting. Inget spolades bort. Jag försökte säkert spola fem till sex gånger och plötsligt dyker killen in genom dörren, som han låst upp utifrån. Han ser vad som har hänt skriker ännu mer, går ut och stänger till dörren. Jag vet inte riktigt vad jag skall göra och försöker spola om och om igen. Han dyker in igen och babblar på, går ut och stänger dörren efter sig igen. Han försöker kanske säga till mig, att ta upp det som ligger i toalett stolen. Men det är väl lätt för honom att säga, jag har inga plasthandskar att gräva med och dessutom mår jag jävligt illa. Sista gången han kliver in stänger han dörren efter sig. Han tjattrar och har sig. Jag tror mig förstå att antingen får man bara pissa i toaletten, eller så får man inte lägga papper i toalettstolen eller så får man inte skita.

Jag försöker med hjälp av mitt lexikon förklara mig, men det går inget vidare. Jag har ingen lust att riskera att bli lämnad mitt i natten på någon öde väg i kylan, så jag kan ju inte käfta tillbaka nämnvärt. När jag märker att vi inte kommer någonstans frågar jag hur mycket pengar han vill ha. Jag fick "böta" tio bolivianos, så var det klart. De låste nu toaletten och ville någon gå på toaletten fick bussen stanna och de fick göra sina behov i det fria.

Jag mådde mycket dåligt och kunde inte sova på resten av bussresan.

Tisdag 2/7

Bussen var framme i La Paz, 3636 m.ö.h., fem på morgonen, och efter att jag irrat omkring ett tag hittade jag tillslut en taxi. Jag kom fram till vandrarhemmet Austria vid halv sex och kom i säng vid sex. På vägen till La Paz hade jag läst i The South American handbook att jag kunde lämna in kläder för tvätt på vandrarhemmet, så när jag checkade in undersökte jag hur man kunde få kläder tvättade. De skulle lämnas in åtta på morgonen. Så jag gick upp två timmar senare för att lämna in mina kläder för tvätt, något som kostade tio bolivianos. Det var första gången på två veckor som jag fick mina kläder tvättade.

Jag försöker sedan att sova vidare, men det går inget vidare. Jag mår fortfarande illa. På dagen gick jag runt i stan med Lance, en kille från USA som sov i samma rum. Jag hade huvudvärk och var dålig i magen hela dagen. Jag fick peptibismol mot magen av Lance, men det hjälpte inte.

Jag upptäcker att det finns en hel del butiker där de säljer kokablad och alla möjliga produkter innehållande dessa blad, allt från läppbalsam till schampo. Jag hade läst om

kokabladen och dess verkan under Papillons äventyr och trodde att det skulle ha likartad verkan. Det är dessutom alltid kul att ta seden dit man kommer så vi köpte en påse kokablåd, tog rejält med blad och stoppade dem i munnen tillsammans med något svart som smakade som lakrits. Jag sög och tuggade i säkert en halvtimme utan att känna något. Jag hade åtminstone hört att tungan skall bli lite bedövad, men inte ens det. Det sägs bl.a. att koka skall vara bra för magen och mot höjdsjuka. Jag hade huvudvärk hela dagen.

Jag vet inte om det är höjden eller om det är något jag ätit eller druckit. Förmodligen är det en kombination av vattnet som jag köpte på tåget och absolut höjdsjuka.

Jag åkte ju direkt från havsnivå till La Paz som ligger på drygt 3650 meters höjd. Något som förmodligen inte är så bra, jag skulle ha stannat på 2000 meters höjd i en eller två dagar för att aklimatisera mig enligt Lance. Problemet var att jag inte skulle haft tid med det.

Jag och Lance gick på bio och såg Spy Hard, spansktextad. Dålig film.

Jag ringde min far och försökte ringa Carolina i Santa Fé, Argentina.

Jag och Lance gick in på en restaurang för att äta middag och på menyn stod det tio bolivianos för det vi beställde. Men när vi fick notan stod det femton bolivianos. Lance som kunde lite spanska försökte prata med servitören, men han sade bara att det var kväll nu och då gällde ett annat pris. Det var inte så mycket att göra åt den saken heller. Så var man blåst igen. Grattis!

Om jag bara hade kunnat tala spanska så skulle jag kunna ställa upp till kamp, istället för att bara lägga mig platt för incident efter incident. Jag brukar annars tjafsa tills jag får som jag vill, men inte i denna världsdal.

Tillbaka på vandrarhemmet satte jag mig i samlingsrummet och pratade med människorna som satt där. En mexikaner, Eric, som liksom jag hoppade fallskärm, pratade om att klättra i berg fredag till söndag. Det lät som något för mig, och jag tror att jag skall försöka hänga på.

Onsdag 3/7

Jag mår bättre i magen och huvudet, tror jag.

Jag gick omkring på stan och tittade, köpte en filt och några små presenter. Jag postade 20 vykort (40 bolivianos) med frimärken (69 bolivianos).

Jag sov sedan siesta i två timmar på vandrarhemmet. Sedan skulle jag och Eric åka på en informationsträff angående klätturen på hotell Continental.

Det skulle kosta 145 USD för tre dagar, med allt inkluderat. Turen går till Huayna Potosí som ligger på 6088 meter över havet.

Inför färden köpte jag ett par innerhandskar och två par tubsockor. Jag försökte även hitta ett par glasögon, men jag hittade inga som jag ville ha.

Jag åt sedan en vegetarisk middag tillsammans med några människor från vandrarhemmet.

På vandrarhemmet började jag sedan prata med en brasilianska som skulle åka till Machu Picchu i Peru med hennes tjejpolarare om någon dag. Och plötsligt blev jag väldigt sugen på att ta mig dit, men tyvärr så fanns det ingen tid för det.

Pratade sedan med Eric, Helena och Anna till midnatt då vi blev tillsagda för sista gången att hålla tyst och gå och lägga oss av killen som arbetade på vandrarhemmet. Vi pratade om att gå ut och äta middag torsdag kväll.

Torsdag 4/7

Under natten har jag haft huvudvärk, varit mycket törstig och pissnödig. När jag vaknar är jag fortfarande halvdålig i magen.

På förmiddagen åkte jag och en fransk tjej till Valle de la Luna, som är känt för sina klippformationer som ser ut som ett månlandskap. När jag var där tyckte jag inte att det var så mycket att se, men jag vet inte hur påverkad jag var av att jag mådde illa.

Jag var sedan runt på stan och tittade och åt en sen lunch med Eric, Helena och Anna. Jag stack sedan ut på stan och köpte en handväska till Carolina och en liten ryggväska till min syster Jasmine. Jag köpte även de sista sakerna inför bergsklättringen.

Vid sextiden på kvällen var jag och Eric på ett möte angående turen på fredagen. Vi tog sedan en liten promenad runt alla gatustånd som fanns på en jättemarknad som var uppdelad i regioner bland bebyggelsen beroende på vad man sålde. Det fanns alltså en matdel, en kastrulldel, en kläddel, en fruktdel, en diversedel osv.

Jag åt sedan en vegetarisk middag igen och gick iväg och ringde till Carolina.

Sedan gick i stort sett hela vandrарhemmet, 10-15 personer, till en lokal klubb. Där de spelade och dansade inhemska folkdanser, något som var trevligt att se.

Fre 5/7

Jag gjorde i ordning det sista inför resan och upptäckte att strumporna jag köpte var på tok för små.

Alla som skulle med att klättra skulle träffas vid hotell Continental halv elva på förmiddagen för att hjälpa till och packa bilarna, som skall föra oss upp till foten av berget. Jag hade dock inte hittat några glasögon ännu, växla mina sista pengar eller att köpa lite snacks till klättringsturen. Så jag sprang som omkring som en galning tillsammans med Eric för att växla argentinska peso till dollar, så att jag skulle kunna köpa en bussbiljett för bussresan tillbaka till Argentina på söndagen. Till slut hittade jag ett ställe som kunde växla, dock till underpris. 50 peso gav 40 USD. När jag fått hjälp växlingen sprang jag ensam vidare och köpte magtabletter, glasögon och choklad. Jag kom tillbaka strax efter elva, och kände mig väldigt sen och stressad. Något jag inte hade behövt. Människor i denna världsdel är ju inte precis kända för att hålla tiden. Vi kom iväg någon gång efter lunchtid.

Vi skulle nu åka upp till foten av berget som låg på 4624 meter över havet och det tog drygt två timmar att komma upp till foten av Huayna Potosí, där det låg en stuga som vi skulle spendera natten i. På vägen upp fick man en magnifik utsikt över La Paz som såg ut att ligga i en dalgång.

En bit ifrån foten av berget låg en väldigt udda begravningsplats. Den bestod av massor med små hus i knähöjd. Jag vet inte om kropparna hade bränts och om de sedan hade begravt askan och ställt husen ovanpå eller stoppat in askan i ingången till husen.

Husen var stora som dockhus. Det var i varje fall en udda och häftig begravningsplats. Vid stugan låg en insjö som vi pratade om att doppa oss i efter klättringen, allt för att kunna säga att vi badat på 4600 meters höjd.

Vi fick ett gott mål mat som sen lunch, för att sedan ge oss av och träna klättring på ett isberg. Vi fick träna på hur vi skulle agera om vi skulle ramla och börja glida nerför vid morgondagens klättring, något som var väldigt roligt. Vi fick även med hjälp av isyxor öva att klättra uppför en längre del av isberget vi tränade på, som var drygt 20 – 30 meter högt och med drygt 80 graders lutning.

Jag försökte att arrangera ett foto på ena isväggen med de människor som skulle klättra, åtta stycken, men det blev inte den mästervbild jag hade hoppats på. Vi påbörjade sedan vandringen tillbaka strax efter att mörkret hade lagt sig. Vi fick en god middag serverad och sedan fick vi koka-te att dricka, något som smakade som vilket annat te som helst. Kom i säng runt midnatt. Jag har fortfarande huvudvärk sedan ankomsten till La Paz. Magen är dock lite bättre.

Lör 6/7

Jag sov väldigt dåligt.

Vi fick en god frukost och sedan var det bara att klä på sig alla kläder som vi hade provat ut på kvällsmötet tidigare i veckan.

Vi gav oss av vid elvatiden.

Jag hade svårt att bestämma mig för hur mycket kläder jag skulle ha på mig. Jag vet som gammal lapplandsjägare att man skall frysa då man ger sig av. Kroppsvärmen kommer nämligen att värma upp dig när du kommer igång. Då kommer man inte svettas lika mycket, och när det är rast på stället drar man på sig värmande kläder. Den svett du inte kommer att ha på huden kommer då inte att kunna kyla ner dig extra. Nu var det ett tag sedan jag hade vistats i kall fjällterräng och satte då givetvis på mig för mycket kläder, som jag var tvungen att ta av utmed klättringens gång.

Anledningen till att jag innan klättringen köpt extra strumpor och innerhandskar var att jag skulle kunna byta vid pauser i klättringen.

Vi hade en eller två raster på vägen upp, och jag kände att mina strumpor var lite våta, men beroende på den jobbiga proceduren att ta av sig skorna och att man aldrig visste när det var dags för paus och hur länge pausen skulle vara bytte jag aldrig strumpor.

Som resultat blev det ännu kallare om fötterna. Jag var dessutom på tok för upptagen med min huvudvärk och illamående för att kunna tänka helt klart och logiskt. I annat fall hade jag nog inte underskattat den kyla som mina fötter och händer kunde utsättas för, och då tagit mig orken att byta strumpor och innerhandskar. Det var en enkel vandring med en lättare packning på ryggen och vi slog läger på 5500 meters höjd vid fem på eftermiddagen. När vi stannade till kände jag hur det dunkade rejält i huvudet plus att jag kände mig mycket illamående. Huvudvärken var enorm och jag hade tidigare under dagen fått två väldigt starka koffeinhuvudvärkstabletter, men de hjälpte ingenting. Så de jag hade fått tableterna av tyckte att om jag inte kände någon förbättring, var det ingen idé att ta fler.

På mötet inför klättringen hade de frågat om vi hade varit på hög höjd ett tag, så att vi var acklimatiserade. För det hade hänt att en del hade fått vända ner på väg upp mot toppen på grund av illamående. Jag sade då ingenting om att jag hade kommit upp direkt från havsnivå och att jag hade mått dåligt hela tiden, jag ville inte förlora den sista chansen till ett äventyr, utan var redo att ta risken. När jag nu senare läser i The South American Handbook rekommenderar de att man skall ha varit acklimatiserad i 1 – 2 veckor innan man beger sig över 5500 meter.

Normalt brukar jag hjälpa till med att slå upp tält och laga mat och sådant när jag är på liknande expeditioner. Dels för att det är kul och att man alltid får något nytt tips varje gång. Man blir dessutom uppskattad av både guider och andra deltagare. Men allt jag ville göra nu var att hoppa ner i min sovsäck och sova. Sova bort den tunga huvudvärken. Drömma bort till låglandet igen och känna mig stark. Så fort det tält jag

skulle ligga i var uppe hoppade jag in och lade mig där. När maten sedan var klar försökte jag äta lite, men jag fick inte i mig speciellt mycket av den mat eller dryck som tillagades. Dryck och mat som annars är så viktigt när man är på högre höjder. Det kändes mycket tråkigt att inte orka vara social och umgås med alla andra. Magen började i varje fall kännas lite bättre. Jag sov mycket dåligt.

Söndag 7/7

Det skulle bli väckning vid halv två på morgonen och jag vaknade då och bara väntade på att någon skulle väcka oss. Jag ville iväg fort. Väckningen dröjde tills halv tre, och fram till avfärden dröjde det ytterligare 45 minuter. Vi strippade ner våra ryggsäckar ytterligare, och tog endast med det absolut nödvändigaste. Det var helt kolsvart när vi började vandra och det var otroligt att guiderna hittade så pass bra som de gjorde. Marschen denna dag var tuffare och vi hade en brant på nästan 90°, något som var kul. Framåt femtiden började jag känna att mina tår och fingertoppar var lite bortdomnade och att jag frös rejält om dem. Jag fick byta handskar med en av guiderna och det hjälpte lite.

Berget bestod av två toppar som skilde på drygt 40 höjdmeter, och passagen topparna emellan var dryga metern. Det blåste dessutom väldigt mycket, så man försökte göra sig kortare genom att huka sig fram. Drygt 50 höjdmeter från den lägre toppen spydde Eric. Han som verkade ha mått så bra under hela vandrigen. Det var den sista av alla oss som klättrade som jag trodde skulle må illa. Han måste ha känt sig mycket dålig för han ville stanna kvar, men jag peppade honom tills han gick med på att gå en bit till. När han nu var så nära kunde han inte sluta, hur illa han än mådde. Efter en kortare tids vila klättrade han upp med en av guiderna till den lägre toppen och nöjde sig med den. Vi andra nådde den högsta toppen runt åttatiden, 6088 meter över havet.

Innan klättringen hade börjat hade jag fantiserat om ett foto från toppen där man ser mig på toppen och berggrunden i bakgrunden, för att på så vis få höjdkänslan, men fotona från toppen blev allt annat än så.

Det blåste för mycket för att man skulle våga stå rakt upp på den ojämna ytan på drygt en tredjedels kvadratmeter utan att riskera att dra med resten av människorna ner för berget. Vem skulle dessutom ta fotot från ovan för att få höjdkänslan? Jag hade helt enkelt gjort en klar miss i mina beräkningar. När jag sedan framkallat fotona från toppen ser man mig, man ser snö och blå himmel. Fotona var tagna underifrån och om man inte visste var jag var, skulle det kunna vara på vilken snöhög som helst.

Fotona blev en stor besvikelse

När man väl stod på toppen kändes det ett tag som om huvudvärken var borta, men det var bara en falsk känsla förmodligen av att man var glatt upphetsad av annat. För så fort vi började gå ner mot den lägre toppen kom den tillbaka. Det var fantastiskt att se molntäcket ligga på drygt 4000 meter och se bergstoppar sticka upp som om molnen egentligen var ett snötäcke. Vi var tyvärr inte kvar särskilt länge på någon av topparna, utan vände ner efter drygt 10 minuter. Försökte man ta ett djupt andetag för att fulla lungorna, fick man känslan av att lungorna inte ville fyllas upp. De blev bara halvfulla, beroende på den tunna luften. Det var nog det enda som kändes annorlunda. Fysiskt kände jag mig inte försvagad, men det kanske berodde på att mitt illamående redan hade försatt mig på en låg nivå. Vi kom ner till stugan vid lunchtid och sedan toppen hade jag inte druckit mer än en halvliter vatten, vilket berodde på vattenbrist.

Nere på 4600 meters höjd mådde jag faktiskt lite bättre. Vi var nog alla lite utmattade när vi väl kunde sätta oss ner och veta att nu var det klart. När man väl fått av sig alla klätterkläder och fått på sig torra kläder satt man och småhuttade. Det kändes som all energi rann ur kroppen genom ett hål i foten, man var helt matt och orkeslös. Det måste berott på att ämnen i kroppen som adrenalin m.m. inte längre producerades i lika stor skala. Mina fingrar och tår är helt bortdomnade, och när jag tittar på mina händer är de rejält svullna. Varför vet jag ej.

Efter en lagad lunch och koka-te som tillagades åt oss mådde jag lite bättre.

Sedan var det bara att packa i ordning sina saker och lasta bilen för avfärd till La Paz.

På vägen ner ser vi massor av människor som går omkring med den bolivianska flaggan, de har även pannband med dess färger. På alla bilar fanns bolivianska flaggvimplar eller liknande. Det visade sig att Bolivia spelade fotbollsmatch mot Venezuela denna dag och det var feststämning i hela staden. Vid varje mål som Bolivia gjorde, sköt de nyårsraketer, likaså stannade biltrafiken upp för en sekund och alla tutade som galningar. Vid de flesta butiker, banker, väggullar osv fanns det förtryckta vadsagningslappar där de hade fyllt i det resultat de trodde på. Tyvärr hade jag ingen möjlighet att gå på denna match i och med klättringen. Men nästa gång är det ett måste. Bolivia vann dessutom med 6-1, så jag antar att det var en lyrisk feststämning på kvällen. Jag får tårar bara jag tänker på vad jag missat. Men det kommer förhoppningsvis fler chanser.

Vid hotellet tog jag farväl av mina klätterkamrater och tog en taxi till busstationen och lyckas där köpa en bussbiljett som jag förstod skulle gå raka vägen utan bussbyten till Yacuiba som ligger på gränsen till Argentina.

I väntan på att bussen skall åka passar jag på att äta på en inhemsk restaurang.

Kyckling, kokta nötter och någon gul grönsak. - Intressant och mycket gott. I restaurangen fanns en tv som visade fotbollsmatchen och utanför restaurangen fanns två trafikpoliser. När smällarna började att vina i luften rusade de in för att titta på TV:n och efter ett tag satte de sig helt sonika ner och tittade på TV:n istället för att dirigera trafiken.

När jag sedan sitter på bussen är mina fingertoppar fortfarande domnade och jag undrar hur länge det kommer att hålla i sig, fötterna har dock fått tillbaka känslan.

Fingertopparna var domnade i drygt två månader efter det att jag kom hem.

Under bussfärden ner på lägre höjder börjar jag bara att må bättre och bättre, något som känns mycket skönt.

Måndag 8/7

Bussen stannar i en stad som heter Tarija, där jag får gå av och vänta i drygt tre timmar på att en ny buss skall komma. Jag börjar nu bli lite nervös, för det är bara jag som skall gå av. Inte mitt bagage. Jag kunde inte fråga någon och jag visste inte riktigt vad jag skulle göra. Äh, det kanske händer något kul. Vem vet, det kanske blir början till ett häftigt äventyr. All packning borta när jag har en vecka kvar!

Jag passar på att använda de sista bolivianska pengarna på en god middag eftersom jag inte tror att jag kommer att behöva några bolivianska pengar längre.

Invändigt ser nästa buss som jag skall åka med ut som ett flygplan, den är rund och tittar man noga ser man att det står Scania på bussen. Något det var gott om där jag reste runt var Volvo- och Scaniabussar.

Det blir kaos i bussen då en gammal kärring bestämt propsar att få sitta på sin plats som visar sig vara ett säte längre bak i raden än det som är ledigt. Det är nämligen så att på många gamla bussar står sätesnummret på baksidan av stolen, alltså normalt där sätesnummret brukar sitta när man sitter ner. Och nu ville denna gamla dam absolut ha sitt sätt. Ni kan ju tänka er när 40 passagerare samtidigt skall flytta runt i nästan total mörker. Speciellt då alla breda bolivianska kvinnor skall flytta omkring med all deras packning. Ja, det blir kaos.

Framåt midnatt får jag gå av "flygplansbussen" och byta buss igen. Jag får kliva på samma buss som jag klev av i Tarija. Jag förstår inte varför jag skulle byta buss i Tarija över huvud taget, men det fanns säkert någon anledning till det.

Tisdag 9/7

Bussen kommer fram till Yacuiba på morgonen och alla kliver av och väntar på sitt bagage som är stuvat på taket och i alla luckor under bussen. Normalt brukade min packning komma fram efter maximalt 30 minuter, men här kommer den aldrig fram. Jag väntar och väntar och efter nästan två timmars väntan tittar min nu **rödjordiga** ryggsäck fram. Ett tag trodde jag att min ryggsäck var borta.

Jag förstod nu varför en del ryggsäcksluffare har helskydd över sina ryggsäckar. När jag äntligen fått min ryggsäck försöker jag fråga vart jag skall ta vägen för att komma vidare. Jag blir hänvisad till ett kontor som tillhör bussbolaget jag åkt med. Efter ett ha gått omkring och letat i en halvtimme hittar jag rätt och blir där ivägdragen med en kille och några andra resenärer till en bil. Vi stuvar in allt bagage och blir själva inpackade som sardiner i bilen som åker in mot Yacuiba centrum. Bilen stannar till och vi packar ut allt bagage. Nu frågar killen som tagit oss till bilen om pengar till chauffören. Oj, det hade jag inte väntat mig. Jag som inte har en enda bolivar kvar. Okej jag har tio dollar och drygt 150 argentinska peso men det vill jag inte säga. Så jag visar att jag inte har ett öre. Killen bara skakar lite på huvudet och jag känner mig lite skamsen, det är ju lite svårt att kommunicera som jag påpekat tidigare. Vi börjar vandra genom staden till det som jag förstår är passmyndigheten i Yacuiba. Det är fullt med människor på gatorna och jag får anstränga mig för att hålla koll på killen som lotsar oss, han är ju den sista jag vill tappa bort just nu. När vi kommer till passmyndigheten stämplar de våra pass med en utresestämpel och ber om åtta dollar. Nu hade jag tur att jag hade några dollar med mig. Nu kändes det väldigt pinsamt, för killen som lotsade oss ser att jag kan betala åtta dollar. Men, men det är bara att hålla god min. När det är klart går vi vidare mot gränskontrollen. Här är det timplånga köer och det står säkert ett par hundra människor som vill in i Argentina, men vi går förbi hela kön och ställer oss längst fram bredvid kön.

På vägen förbi kön frågar en annan kille som hjälper oss att komma till rätta om mitt pass. De andra har tydligen gett honom deras pass, så jag vet inte riktigt vad jag skall göra. Om jag ger ifrån mig mitt pass och han försvinner är jag verkligen såld. Å andra sidan är jag redan såld. Eftersom det enda jag har är argentinska peso och det faktum att jag inte har någon att lita på eller att det finns någon som pratar engelska. Så det kan inte bli värre. Jag ger motvilligt ifrån mig mitt pass.

Vi ställde oss längst fram vid gränskontrollen vid tiotiden på förmiddagen och min buss på den argentinska sidan skall gå klockan ett. Efter en, två timmar får vi gå in i gränskontrollhuset och fortsätta vänta där. Jag sitter på mina ryggsäckar mittemot en liten vaktkur där de har lagt en hel bunt med olika pass. Så vitt jag förstår har vi ställt

oss i en immigrant kö, där jag nu sitter och väntar. Där väntar även ett tiotal icke argentinska eller bolivianska medborgare tillsammans med oss för att få sina pass stämplade.

Jag hade känt på mig att det skulle bli problem med passet när jag väl skulle in i Argentina igen, eftersom jag officiellt aldrig lämnat landet men har stämplat från andra länder under den tiden, och nu skulle problemen komma.

Jag satt som en örn på mina ryggsäckar och tittade på den hög där mitt pass låg, för att på det viset ha koll på något. Efter ytterligare någon timma ropar de på mig och jag får komma fram till luckan. De pekar på stämplarna i mitt pass, och jag förstår vad de frågar.

Vart är min utrese stämpel från Argentina och hur kom du till Bolivia?

Jag försökte att förklara vad som hade hänt, för det fanns ju inget att dölja. Men det var svårt att få något vettigt sagt med mitt ordförråd av spanska. Jag får gå och sätta mig igen. Efter ytterligare någon timma kommer det någon form av löjtnant eller liknande, och jag blir framkallad igen. Så börjar det hela om igen och jag får försöka förklara. Till slut dyker frågan upp om jag har några pengar, för de kunde ju alltid ta de "obligatoriska" 50 dollarna som de verkade göra om det inte är korrekt stämplat i passet. Jag visar upp de två dollar jag har kvar. De blir nu ännu mer förbryllade och jag förklarar att jag är student, och jag visar upp mitt falska internationella studentkort, som nu visar sig göra någon nytta för första gången under denna resa. Jag visar upp min bussbiljett och förklarar att den redan är betald och att resten av mina pengar finns hos mina vänner i Santa Fé osv.

Efter ytterligare en timma stämplat de till slut mitt pass och jag får äntligen gå vidare till bagage visiteringen.

De stämplade förmodligen mitt pass för att de inte visste vad de skulle göra med mig. De kunde ju inte kommunicera med mig, och jag hade inga pengar. Detta var första gången jag hade turen att inte kunna spanska.

I tullen kollade de först på mitt pass, och när de såg att jag var från Sverige släppte de igenom mig utan att kolla igenom mitt bagage, så den delen var avklarad fort.

Klockan var nu tre och jag hade missat min buss till Santa Fé, men jag gav inte upp. När jag till slut hittar bussbolaget på den argentinska sidan kommer jag fram till att jag kan åka till Rafaela istället, en stad som ligger drygt 2 timmars bilfärd från Santa Fé. Jag bokar om min biljett och åker till Rafaela klockan fem på kvällen.

Bussfärden till Rafaela är inte utan problem. Det är två, tre tullkontroller på vägen närmast Bolivia och där måste vi gå ut ur bussen och ta fram allt bagage och gå igenom en enklare form av visitering. Liksom tidigare räcker det för mig att jag är svensk och om de kollar igenom mitt bagage gör de det demonstrativt. Allt detta tar givetvis tid och bussen i sig själv blir sen. När allt detta är klart kan man äntligen stoppa ner sig i bussättet tillsammans med den goa och varma filten jag köpt i La Paz och försöka sova. Helt plötsligt hörs världens krasch och jag ser hur det sprutar glas i ögonvrån.

Det visar sig att en sten av en knytnäves storlek har krossat en av bussens sidorutor, det var sidorutan mitt emot mig och de människor som satt där hade tur att stenen inte landade på dem. Busschauffören stannade inte utan fortsatte att köra. Det var kanske några banditer som hade slängt in stenen för att få bussen att stanna och råna oss, vem vet.

Otur, otur och åter otur.

Skulle jag över huvud taget komma hem till Sverige?

Jag hoppades att bussen skulle köra vidare hela vägen även om det skulle bli rejält kallt, men förståndet sade att vi skulle behöva byta buss. Så efter ett par timmar stannade vi i en stad och åt ett mål mat som betalades av chauffören, och bytte buss.

Onsdag 10/7

Jag blir avsläppt i utkanten av Rafaela och blir tvungen att ta en taxi in till centrum där kollektiv bussarna till Santa Fé går. När jag kommer in till bussterminalen kollar jag först pris och avgångstid för bussen till Santa Fé, sedan ringer jag Guillermo och Carolina. Innan jag köper bussbiljett försöker jag att lifta i halvtimme mitt i stan utan att lyckas. Det blir m.a.o. el Colectivo till Santa Fé som tar drygt tre timmar.

Carolina kom och möte mig vid busstationen och vi gick hem till henne. Senare på kvällen åker vi och träffar Andrea och Guillermo och tar en fika. Jag och Carolina sitter sedan hemma hos henne och pratar till två på natten. Denna gång får jag sova över i deras lägenhet de har ovanför deras motorcykelbutik. Carolinas pappa har nämligen två butiker som säljer motorcyklar och de har en lägenhet ovanför den ena av dem. Helgerna brukar de spendera på deras landställe.

Torsdag 11/7

Vi åker till Polis stationen och gör en polisanmälan. Vi kollar även priser för framkallning av film för jag ville väldigt gärna visa allt jag hade varit med om, men det är dyrare än i Sverige så jag avstår.

Jag är med på ytterligare en aerobics klass och det var minst lika kul denna gång. Vi tittar på Golden Eye på video, en bra bondfilm. Sedan åker vi ut med Andrea och Guillermo. Jag säger hej då till Andrea och Guillermo. Tröttheten efter allt resande börjar komma ikapp mig.

Fredag 12/7

På morgonen fixade vi lite papper åt Carolina, sedan köper jag en blomma till Carolinas mamma och sade hej då till hennes familj. Jag och Carolina begav oss mot bussen till Buenos Aires.

Framme i Buenos Aires tar vi buss och taxi till Mirna's jobb för att hämta nycklar till hennes lägenhet. Sedan åkte vi till en ortoped som skulle ge Carolina fotinlägg för hennes skor. Och till sist åkte vi och lämnade våra saker i lägenheten. Vi gick sedan ut och åt lite.

Tillbaka i lägenheten och jag håller på att somna framför TV-n.

Det måste vara allt resande som tar ut sin rätt.

Mirna kommer hem tillsammans med en kompis.

Jag och Carolina går ut på ett disco som heter la bonita. Det var ett bra och intressant disco och jag blir piggare av atmosfären där. Vi åker sedan hem till Mirna vid halv fyra på natten.

Lördag 13/7

Denna dag åker vi till ett dyrare köpcenter, Alto Palermo, och spenderar mesta tiden där.

Carolina måste vara i lägenheten för att träffa en vän klockan 1400, så hon tar med mig till ett hotell som jag skall boka in på och lämnar mig där. Jag tar en runda på stan och köper mig **äntligen** en bok, som jag inte fastnade för och den ligger oläst än idag. Jag är

tillbaka på mitt hotell vid sju på kvällen och sover till åtta, då Carolina ringer och vi bestämmer en tid. Jag tar en taxi till lägenheten och är där vid tio.

Vi hade pratat om att gå ut denna kväll, men Carolina känner sig tydligen trött!

Till slut kommer vi i varje fall ut.

Eftersom människor här går ut vid två, tre tiden går vi först och tittar i en halvstängd galleria. Carolina köper mig där en liten nyckelring som födelsedagspresent för klockan har hunnit passera tolvslaget och jag fyller ju år den 14 juli.

Vi går till Buenos Aires News, ett ställe med 3-4 dansgolv. **Jättestort.** Denna kväll var jag inte på världens bästa partyhumör och det kan man nog inte säga att Carolina heller var. I alla fall är detta ett ställe att åka till om man är i Buenos Aires. På somrarna är detta ett utomhusställe, och på vintern drar de bara upp plastväggar och monterar upp värmelampor. I mitten på ett av dansgolven finns en pool, som de nu på vintern lagt plankor över. Det kändes inte särskilt stabilt att stå på dessa plankor då det var ett av dansgolven. Det var tänkt att jag skulle sova på mitt hotell denna natt, men jag får sova hemma hos Mirna även denna natt.

Söndag 14/7

Jag går upp vid tiotiden och åker med Carolina på en liten sightseeing tur i Buenos Aires. Vi besöker bl a en underbar kyrkogård, Recoleta. Gravarna på denna kyrkogård är inte som här i Europa där man enbart har en gravsten för den döde. Här var det små hus av en friggebods storlek eller större, och inuti dessa hus ligger den avlidnes kista med den avlidne i. Husen var enormt vackra. De var utsmyckade med uthuggna stenfigurer och annan uthuggen dekoration. Ett av dessa hus skulle säkert kosta ett tiotal miljoner. Jag skulle kunna fördriva en hel vecka genom att gå omkring på denna begravningsplats.

Vi äter lunch på en fin restaurang och åker sedan till en galleria där jag köper lite kläder. Här får jag problem med mitt kreditkort för maskinen påstod att jag inte hade mer kredit, jag kunde alltså inte köpa allt jag plockat åt mig. Jag har nu även lärt mig att inte ha för låg kreditgräns vid utlandsresor. Vi åkte sedan och hämtade våra saker hos Mirna och lämnade hemnyckeln på Mirna's jobb, för att sedan åka till busstationen där jag sade farväl till Carolina vid bussen, något som inte var det roligaste. Det hade varit ledsamt att lämna hennes familj och nu skulle jag även säga hej då till henne.

Tyvärr har livet många sorgsna stunder, som när du skall säga farväl till goda vänner som du inte vet när du träffar igen.

På väg till en biograf blir jag uppraggad av någon porrklubbsinkastare. Jag tyckte att jag åtminstone kunde följa med och kolla vad det var frågan om. När vi kom fram var det helt öde och de ville att jag skulle dricka lite och titta på en strippa. Jag avböjde och såg filmerna Twisted och Mission Impossible istället. Två mycket dåliga filmer, men med bra special effekter. Jag kom tillbaka till hotellet vid ett på natten och fick meddelande om att Guillermo hade ringt, så jag var tvungen att gå ut och ringa honom. På väg efter en telefonkiosk passerade jag ett litet ungdomsgäng på tre till fyra personer som satt på gatan. Jag hade passerat dem för någon minut sedan då jag gått till hotellet och nu passerade jag dem igen på den mörka bakgatan. Efter det korta telefonsamtalet då jag får veta att Guillermo kommer till Buenos Aires i morgon kunde jag äntligen gå tillbaka till hotellet och sova. Givetvis passerade jag ungdomsgänget igen, tredje gången på säkert fem minuter. Jag kände att det nu fanns en viss risk att de skulle fråga mig något, vilket också hände. De frågade något, förmodligen om jag hade gått vilse och om jag behövde

hjälp. Men eftersom jag inte kunde dra någon längre förklaring och inte visste vad de egentligen sagt, klämde jag ur mig: No sé, vilket betyder, Jag vet inte. Och gick vidare. Denna kväll började jag få väldigt ont i halsen så jag sög febrilt på halstabletter hela tiden.

Måndag 15/7

Jag vaknar och går upp vid nio och har mycket ont i halsen. Jag duschar och packar och sitter sedan och väntar på att Guillermo skall ringa och berätta var vi skall träffas.

Guillermo ringer vid halv elva och vi bestämmer att jag skall trava iväg till hans hotell med min packning. Det blev en svettig promenad eftersom jag vid det här laget hade rätt så mycket packning.

På hans hotell lämnar jag all packning och så tar vi en tur på stadens gator, äter, pratar och går på bio, limited time, en mycket bra film. När jag äter har jag svårt att svälja.

Varje tugga jag skall svälja gör ont. Vi går tillbaka till hotellet som hade varit en gammal militär anläggning tidigare och väntar på hans chef skall dyka upp.

Vi tar sedan taxi till flygplatsen, och Guillermos chef betalar. Hur hade jag annars kommit till flygplatsen? Vid detta laget har jag drygt tre dollar kvar

Jag säger hej då till Guillermo denna gång, han skall nämligen flyga till USA på en veckas utbildning. Klockan är runt sex på kvällen.

Jag hade hört att man får betala en flygplansskatt direkt på flygplatsen när man flyger hem och det var något jag visste när jag lämnade Sverige, men jag hade inte lagt undan några pengar för detta ändamål. Jag hade tänkt att jag tar det problemet, äventyret, när det kommer. När jag nu frågar får jag veta att det kostar 15 USD och att jag utan dessa pengar inte kommer ombord på planet. Jag hade nu 90 SKR, en femtiolapp och två tjugolappar i min plånbok, som var tänkt till en flygbuss hem från Arlanda. Men för att komma ombord på planet skulle jag behöva växla de pengarna. Jag hittar en bank och visar upp mina två tjugolappar och frågar hur mycket jag får i dollar.

Svaret blir 31 USD och det erbjudandet behöver jag inte tänka över utan tackar och tar emot snabbt, sedan försvinner jag därifrån illa kvickt. Då var pengarna det minsta problemet. Jag kommer fram till att de måste ha trott att det var schweiziska sedlar, inget som jag har emot.

Jag har hela dagen haft mycket ont i halsen. Jag har jätteont varje gång jag skall svälja eller dricka. När jag tar en titt i en spegel ser jag att ena halsmandeln blockerar halva svalget. Det finns säkert någon läkare på flygplatsen, men jag beslutar att vänta tills jag är hemma i Sverige.

Planet avgår halv fyra på natten, så jag försöker att fördriva tiden så gott det går.

Jag ringer collectcall till min mor, pappa, Martin, och till Peter som **vägrar** ta samtalet, och några andra människor fick jag inte fick tag i.

I kön till incheckning läser jag över axeln på en gubbe att han är läkare, så vid ett lämpligt tillfälle börjar jag att prata med honom och hans fru.

Det visar sig att båda två är läkare, otroligt nog så skall vi också sitta bredvid varandra i flygplanet. Jag rådfrågar dem om halsen, och jag får några piller att svälja.

Tisdag 16/7

Planet avgår äntligen halv fyra.

Jag har svårt att äta på planet, och någon gång vid midnatt, (jag hade ställt tillbaka klockan), gör det så ont att jag inte kan svälja fast föda längre.

Vi mellanlandar på Kap Verde i dagsljus denna gången och det är härligt varmt och jag känner sommarvärme för första gången denna sommar. Hade jag haft mer semester hade jag helt klart stannat kvar här minst en vecka.

Det var inga tekniska problem med flygplanet denna gång.

Flygningen fortsätter utan något anmärkningsvärt, möjligtvis att de visade samma film som när jag flög för en månad sedan, Tarzan, på ryska.

Onsdag 17/7

Flygplanet landar i Moskva vid sex på morgonen och det första jag gör när jag kommit in i terminalen är att försöker hitta ett flyg till Stockholm som går tidigare än halv elva, men det finns inte.

Jag får plågas i drygt fem timmar med min väldigt onda hals. Det gör ont bara jag dricker något. Till slut är det dags att flyga iväg. Jag märker att jag inte kan tryckutjämna, förmodligen p.g.a. halsen. Så nu har jag ont i öronen också. Jag försöker koppla bort både hals och öron genom att sova, men det går inget vidare. När planet äntligen börjar nedstigningen tänds hoppet, snart skall jag kunna besöka en läkare. Men när jag tittar ut genom fönstret ser jag inte Stockholm, utan två stora öar. Jag blir förbryllad, det är inte Arlanda och definitivt inte Bromma. Var i hela världen skall vi landa? Är det Åland kanske?

Eftersom det gör så oerhört ont i halsen har jag inte kunnat prata sedan Moskva, jag skriver då en lapp och ger till mina danska grannar. Jag frågar var vi skall landa. De frågar då vart jag skall, och jag svarar Stockholm. De svarar då att det är Stockholm! Ja, nu vet jag ju inte vad jag skall tro, det är bara att vänta och se.

När planet har landat och det glider upp mot flygterminalen kan jag läsa Copenhagen. Danskarna som satt bredvid mig, visste inte själva hur deras land såg ut från luften och trodde att detta var Stockholm. Helt otroligt.

Detta var inget roligt faktum.

Jag skulle alltså behöva vänta ännu längre innan jag kunde besöka läkare. Alla som skulle till Sverige hade trott att vi skulle landa i Sverige och alla som skulle till Danmark hade trott att vi skulle mellanlanda i Sverige. M.a.o. både glada och tråkiga överraskningar.

När jag suttit och väntat på avgången till Stockholm i nästan en timma börjar äntligen trumhinnorna att släppa lite och givetvis blir det då ett call för flyget till Stockholm. Så bär det nu äntligen av till Stockholm. Jag kan inte tryckutjämna under denna flygning heller. När jag kom till Arlanda behövde jag först ta ut pengar till en taxi. SE-banken har ju ett kontor på Arlanda, så jag glider upp till en lucka. Eftersom jag inte kan prata visar jag med händerna att jag vill ha papper och penna att skriva på. Kassörskan tittar lite förvånad på mig och då jag skriver ner instruktioner på ett papper och lämnar över det till henne ser hon lite nervös ut. Hon måste ett kort ögonblick trott att jag tänkte råna henne.

Jag tar sedan en taxi till akuten på KS och där får jag givetvis vänta i drygt två timmar innan jag kommer in till en läkare. Han tittar lite i min hals och skriver ut recept på penicillin. Om jag fortsatte att ha ont i halsen efter ett par dagar skulle jag komma tillbaka.

Jag frågade skrivandes även om mina fingertoppar som fortfarande var domnade och om min högra hand som jag fortfarande hade ont i efter telefonkatalogsbataljen, men fick inga vettiga svar.

Torsdag 18/7

Jag inbefinner mig på jobbet utan förmågan att tala. Och då mitt jobb består av att tala i telefon väldigt ofta, blir detta en slapp arbetsdag.

Jag har fortfarande mycket ont i halsen och kan inte äta.

Fredag 19/7

Jag åker tillbaka till KS och får då komma till en vettig läkare.

Han konstaterar att jag har fått en halsböld och följden blir att jag blir tvungen att besöka läkare även lördag, söndag och måndag.

Läkaren snittar upp halsbölden och tömma den på var. Det var allt annat än skönt.

Något som händer de andra dagarna också, det var inga roliga läkarbesök.

När läkaren har tömt bölden på var kan jag äntligen prata lite, dock med smärta men det går i varje fall och sent på fredag kvällen vid 24-tiden kan jag för första gången på tre dygn äta. Helt otroligt.

Resultatet av halsbölden blir att jag begär att få halsmandlarna bortopererade. Vilket också sker den 23 Oktober.

Epilog.

Denna berättelse är skriven 8 – 11 månader efter själva resan och är gjord med kortfattiga dagboksanteckningar. På grund av det stora tidsgapet och den kortfattiga dagboken har många intressanta delar glömts bort av mig. Jag hoppas ändå att ni anser att ni fått ut något positivt av denna berättelse.

Detta är också första gången som jag försöker skriva något längre sedan gymnasietiden, därför saknas det en hel del beskrivande om hur de olika länderna ser ut, hur människor klär sig, betar sig och så vidare.

Jag som person brukar alltid försöka analysera saker och ting jag vart med om eller gjort. Allt för att lära mig hur jag skall tackla liknande situationer igen, och för att förstå mig själv bättre. Något som jag definitivt lärde mig med denna resa var att ta massor med bilder, inte bara på mig själv utan på omgivningarna m.m. Jag hade resonerat att det var dumt att slösa bilder på saker och ting som det redan fanns hundra gånger bättre bilder på i faktaböcker. Problemet är bara att man ofta inte har de bilderna i sitt fotoalbum. Det uppskattas också om man själv har tagit bilderna.

Ta alltså hellre för många bilder, det kan aldrig bli för mycket. Men lev inte för kameran på dina resor, du kommer då att glömma bort att uppleva omgivningarna.

För att vara så förberedd som möjligt brukar man försöka få så mycket information som möjligt om de platser man skall till. En utmärkt källa är de väldigt innehållsrika resehandböcker som finns att köpa eller att låna på biblioteken. Jag själv hade lånat The South American Handbook från ett bibliotek och tagit med mig den på denna resa.

Problemet var bara att jag var för lat för att läsa boken. Det känns så tråkigt att behöva läsa en massa fackböcker på en resa. På grund av detta råkade jag ut för en hel del problem som kom att kosta mig tid och pengar. Det var stämplor i passet (tid och pengar), min resa ut i djungeln (tid, pengar och det faktum att jag trodde att jag skulle ut i en regnskog), vandrarhem (pengar, information och idéer till nya uppslag från andra ryggsäcksluffare).

Jag är dessutom mycket besviken på mig själv när det gäller kameratagandet. Jag hade nämligen med mig fyra tomma rullar hem, och det är så mycket som jag hade velat visa

för mina vänner som jag nu inte kan. Ett exempel är djungelturen, fågelmuseet och de bolivianska indiankvinnorna.

Underskatta inte heller vädret. Jag skulle ha haft åtminstone en uppsättning varma kläder. Då hade jag sluppit att bli sjuk och kanske sluppit min halsböld. Jag hade vidare insisterat på att få fånga och plåtat så många djur som möjligt vid inresan till djungeln. Att ha tid betyder också en hel del. Jag hade för kort tid för att göra den omfattande resa som jag gjorde. Jag spenderade ungefär hälften av min tid genom transporter från plats till plats och jag hade på grund av det knappt någon tid att undersöka de platser jag färdades genom. En av sviterna p.g.a. tidspressen var djungelturen, där jag kunde ha sparat 270 USD och haft det så mycket roligare. Med mer tid hade jag även kunnat tagit mig tid att acklimatisera mig på hög höjd, och på så vis haft möjlighet att njuta under min tid i La Paz och under bergsbestigningen.

Språket, hade jag kunnat lite spanska innan jag åkte hade min behållning av resan varit så mycket bättre.

Glöm inte heller bort att man kan drabbas av jetlag, något jag upplevde för första gången i mitt liv.

Vad kostade då hela min resa?

Flygbiljett med Aeroflot 6150:-, Respengar i Syd Amerika 12.300:-

Totalt: 18.450:-

Sedan tillkom drygt 1700:- i läkarvårdskostnader för den halsböld jag åtdrog mig.

Ronnie Kilman den 2 juni 1997